

POBLE

REVISTA D'INFORMACIÓ LOCAL

*

SARRIÀ - PONT MAJOR

*

FEBRER 1980

*

N.º 1



Sarrià - CARRER MAJOR ARRANJAT

Pont Major - ESCLAUS DE LA CARRETERA



CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA

DIRECCIÓ

Consell d'Edició

REDACCIÓ

Narcís Casassa
Fidel Rincón
Narcís Baix
Patrici Tixis
Quim Rodríguez
Nicolau Pichardo
Josep Bou
Assumpció Vila
Joan Pallàs
Josep Brugada
Jordi Cañigueral

EDITEN

Unió Esportiva Sarrià RRIA
A.V. Pla de l'Horta
A.V. Sarrià de Dalt
A.V. Sarrià de Ter
A.V. Pont Major
Consell Municipal de Sarrià

COORDINACIÓ

Guillem Ramos i Latà

ADMINISTRACIÓ

Juli Masó

COL.LABORADORS

Josep Gispert
Santi Besalú

COL.LABOREN en aquest número:

Grup de Joves
Parròquia de Sarrià de Ter

IMPRESSIÓ

Impremta Pagès
Tipografia-Offset-Anglès

Dipòsit Legal: Gi. n.º 2-1980

La Revista POBLE, agraeix a totes les Entitats tant socials com comercials, llur col.laboració.- No es fa responsable de les opinions dels seus col.laboradors.

Editorial

JA TENIM UN NOM

Tot esperant suggeriments, el nostre primer número sortí sense nom. Aquests darrers dies s'han ventilat diferents noms els quals es referien a la toponímia de les nostres rodalies, al sentit aglutinador de la revista o bé a circumstàncies o aspectes socio-culturals de la nostra comunitat. I fou precisament aquest darrer factor el que meresqué el vist i plau de les Entitats editores.

I així fou com sorgí el nom "Poble", el qual és un crit d'afirmació de la nostra realitat social i de la nostra problemàtica comuna, ben diferent, però tan important com la de Girona, amb la qual ens connecta una mateixa entitat rectora.

"Poble" és també una crida de solidaritat entre els nuclis escampats de la nostra comunitat; una crida a la superació de l'egoïsme, una crida a la col.laboració, a fi que aquesta xarxa de ferro i asfalt que ens envolta no estrenyi la visió dels nostres problemes.

I en darrer lloc "Poble" no vol significar només un espai físic comú, més o menys dispers, sinó el col·lectiu humà que l'habita, perquè darrera d'aquest concepte i d'aquesta paraula hi ha les persones; i la revista reflectirà la tasca d'aquestes en els òrgans primaris de participació, com són les Associacions de Veïns. Serà feta pel poble que s'esforça per millorar i anirà després a les mans d'aquest mateix poble.

Ja tenim nom, però això no ho fa tot. Es només el resultat d'un acord. Darrera hi ha d'haver el veritable sentit que la paraula vol significar. Darrera hi ha d'haver l'embranchida constant que faci sortir puntualment el següent número, la qual cosa sembla ara ben fàcil donat l'impuls inicial.

La nostra confiança la posem en tot això perquè al darrera hi sabem les Associacions de Veïns, el Consell Municipal i aquesta U.E.S. capdavantera en fer poble. Al darrera hi hem d'ésser tots.

Aquest és el sentit d'un nom ben poc original però ben ple de significat.

SUMARI

EDITORIAL pàg. 3

CONSELL MUNICIPAL

-Estatut de Centres: Contra els nostres interessos
-Concurs literari
-La Educació permanente (Escuelas de adultos en Sarrià) Quim Rodríguez pàg. 4 i 5

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ DE TER

-Informació
-Urbanisme. Cinturó de Ronda Autovia Santi Besalú pàg. 6 i 7
-Apunts des de la vocalia de Cultura-Pla de treball.

LA PARROQUIA INFORMA Josep Gispert pàg. 8

PLA DE L'HORTA

-La guarderia una respuesta a un problema acucian-
te de un barrio con voluntad de cambio y mejora.
-Monòlog
-Club Futbol Pla de l'Horta pàg. 9 i 10

PLANA CULTURAL "CAMÍ RAL"

-Indrets anyorats
-Els estudiants sarrianencs i pontencs contra la LL.A.U. Josep Brugada
-Racó de la poesia Bartomeu Segura
-"Cria Cuervos" de Carlos Saura J. Brugada
-Eduard Galeano: Cultura i imperialisme Assumpció Vila pàg. 11, 12 i 13
-Llició de català

SARRIÀ DE DALT

-Associació de Veïns Grup Vivendes
P. Torras. Contestació a "TOP SECRET"
-La generació penjada Patrici Tixis pàg. 14 i 15

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL "PONT MAJOR"

-L'Aigua potable
-Les voreres del Carrer Pont Major
-Canvis en l'administració del cementiri J.P.
-La carretera de Girona a Palamós Joan Pallàs pàg. 16, 17, 18 i 19
-Contrapunts

L'ESPORT

-Entrevista amb el President de la U.E. Sarrià, Josep Mir.
-Handbol Femení
-Parlem de Basquetbol amb en Martí Geis Grup de Muntanya U.E.S.
-Alps 79 Narcís Casassa i Font
-L'Educació Física a l'Escola
-Els resultats de la U.E. Sarrià pàg. 20
-PONT MAJOR: Futbol Narcís Boix 21, 22, 23 i 24

LA BÚSTIA DEL POBLE

pàg. 25

ESTATUT DE CENTRES: Contra els nostres interessos

S'ha elaborat l'informe de l'Estatut de Centres Docents no Universitaris (que correspondrà als centres d'E.G.B. amb el Pre-escolar pels qui en tinguin, i l'ensenyament de B.U.P. i Formació Professional). Aquest mes de febrer es discuteix a les Corts i evidentment sembla que serà aprovat pels parlamentaris, ja que fan majoria els qui el defensen: són l'U.C.D., Coalició Democràtica, P.N.V. i la Minoria Catalana. D'alguna manera s'ha de pressionar perquè hi hagi algun grup parlamentari esmentat que es tiri enrera, o bé que s'hi pugui fer moltes esmenes canviant el contingut.

Aquest Estatut és la base jurídica pels centres estatals i privats de les modalitats esmentades al principi. Dóna les directrius i regula la participació de la comunitat escolar.

Segons aquest estatut, presentat per U.C.D. i que ells mateixos ja hi han fet modificacions, presenta molts articles que no podem admetre de cap manera; els més generals són:

ART. 5: "estableix la llibertat dels pares per elegir el centre docent que millor s'avingui a les seves conviccions religioses i filosòfiques."

—Es continua dividint els centres en conviccions, la qual cosa ja és contrària als interessos de la pluralitat que hauria de garantir tot centre.

—Es vol crear una definició ideològica a cada centre que es contraposa a la idea de que en cada escola hi convisquin totes les opcions.

—Es redueix el dret dels pares a escollir l'educació dels fills al de fer l'elecció del centre; el que s'hauria de fer és que els pares elaboressin, juntament amb els mestres i tota la comunitat educativa pertinent, el tipus d'educació que es vol.

ART. 24: "En quant als Centres Públics, l'Administració seleccionarà i nomenarà al director d'acord amb els principis de mèrit, capacitat i publicitat..."

—Queda clar que ni els mestres, ni els pares, ni els alumnes, participaran en el nomenament de directors, que serà designat "a dit" pel Ministeri. Això representa un pas enrera del que actualment tenim.

ART. 27: "El Consell de Direcció està format (parlo de l'E.G.B), pel director del centre, cap d'estudis (nomenat pel director), 4 professors, 4 representants de l'Associació de Pares, 1 representant del personal no docent, 1 membre de l'Ajuntament i el secretari del centre (sense vot), i només tenen decisió en els apartats que diu:

—Resoldre els assumptes plantejats en el centre en matèria de disciplina dels alumnes.

—Programar activitats culturals i extra-escolars.

Evidentment, en els demés aspectes de la política educativa (reglament del centre, admissió d'alumnes, gestió econòmica...) només és consultiu.

ART. 35: "Els titulars dels centres privats establiran l'ideari educatiu, contractaran el personal, portaran la gestió econòmica del centre i seran els únics responsables del funcionament del centre"

—La participació dels pares i professors està completament subjecte a la voluntat de l'empresari; que serà qui establirà el tipus d'educació que es donarà als alumnes.

Aquesta normativa seria comprensible si entenguéssim els centres educatius privats com una empresa, però és intolerable tractant-se d'un servei públic i pagat amb diners públics.

En el sistema de lliure mercat, s'enten per empresa privada aquell negoci en el que l'empresari posa un capital amb l'objectiu d'obtenir uns beneficis econòmics, i en aquest cas és l'Estat qui posa els diners i l'empresari és el que fa el negoci.

L'objectiu dels centres educatius és de servei públic.

Amb aquesta síntesi us fareu una idea del que ens estem jugant. Aquest és el primer dels projectes educatius que ja estan a les Corts.

QUIM RODRÍGUEZ I VIDAL Conseller de Cultura

CONCURS LITERARI

Comissió de Cultura

MES CULTURAL DE SARRIÀ DE TER - ABRIL 1980

BASES

1. Hi ha dues opcions:

—Poesia

—Narració curta (extensió voluntària).

2. Les categories són:

—Infantil (fins els 14 anys, inclusiu),

—Juvenil i Senior (a partir dels 15 anys).

3. Tema: LLIURE.

4. Pot utilitzar-se ambdues llengües

5. Plaça de presentació dels treballs: 5 d'abril de 1980.

6. Lectura dels millors treballs:

—23 d'abril (St. Jordi) a la biblioteca Municipal de Sarrià de Ter, a les 19 hores.

NOTES:

El Concurs serà dirigit i valorat per:

—Albert Rossich (poeta escriptor).

—Joan M.ª Puigvert (poeta escriptor).

—President del Consell Municipal de Sarrià de Ter.

—Joaquim Rodríguez, Conseller de Cultura.

—Representació de l'Escola E.G.B. Ntra. Sra. de Montserrat

—Vocalia de Cultura de les AA.VV. de Sarrià de Ter.

—Professor de Català a Sarrià de Ter, Josep M.ª Fàbregas.

—L'acte clourà amb una exposició de la panoràmica de la poesia catalana actual per part dels poetes esmentats.

—Les obres es publicaran o exposaran per la Festa Major d'enguany.

LA EDUCACIÓN PERMANENTE (ESCUELAS DE ADULTOS EN SARRIÀ)

Pienso que no es necesario hacer una detallada valoración de la conveniencia de las escuelas de adultos ya que es evidente su necesidad, pero quiero indicar sus factores fundamentales:

1. La persona necesita formarse continuamente.
2. La tendencia a la libertad requiere de la educación y la de formación
3. El esquema político que hemos vivido, sobretodo, y el que nos toca vivir, se basan en que los trabajadores no tengamos cultura.
4. Necesidad de focos de irradiación de la cultura.

En esta mezcla de necesidades psicológicas y sociales pienso que podemos basarnos para la defensa del derecho a la educación.

Para ello, el proceso de implantación de las escuelas de adultos que disponemos se ha basado en la lucha y la reivindicación. Muchos del Pla de l'Horta, para poner un ejemplo, lo han vivido intensamente. La fuerza popular y el voluntarismo de compañeros trabajadores de la enseñanza logró unos mínimos objetivos.

Ahora nos encontramos en un proceso de democratización y la exigencia continua: necesitamos consolidar las actuales escuelas y abrirlas donde se requiera. Para ello es preciso saber cuáles son los presupuestos del actual Gobierno de U.C.D. en dicha materia y también saber en qué situación estamos en Sarrià de Ter.

La Delegación del Ministerio de Educación y Ciencia en Girona, después de muchas presiones anteriormente mencionadas, accedió a ofrecer 4 maestros con dedicación exclusiva para la enseñanza de adultos, en todas las comarcas de Girona. Evidentemente la cifra es ridícula. Tan sólo si nos atenemos a la necesidad de Girona capital y sus zonas colindantes nos resuelve 1/4 parte. Si observamos la insuficiencia a nivel de lo que corresponde al ámbito de actuación de ésta Delegación ("Provincia"), no encontramos calificativos.

El funcionamiento de las escuelas en el contorno de Girona se ha establecido en Sarrià, Salt i Font de la Pòlvora. A ellos han de ampliarse 4 maestros más, que este curso serán subvencionados entre los Ayuntamientos y la Diputación. Quedan en total 8 maestros y 4 colaboradores.

Esta solución se ha buscado para no perder lo que se había iniciado, pero queda muy claro que debe ser el Ministerio quien lo solvente.

¿PORQUÉ ESTA SITUACIÓN?

Es evidente que al actual Gobierno de la U.C.D. no le interesa la educación de los trabajadores. El Gobierno, junto a otros sectores, es portador de los intereses del Capital: la historia nos demuestra como la filosofía capitalista se basa en la "sumisión" y nos fomenta la individualidad y competencia, con una escala de valores denigrante.

La única formación accesible, después del período de escolarización obligatoria (E.G.B.) la encontramos en los medios de comunicación, y sobretodo en la Televisión: que nos ofrece lo que quieren unos intereses determinados. Aparte, no fomenta ningún espíritu crítico, fundamental en el ser de toda persona.

Es claro, pues, que la educación Permanente ha estado muy abandonada por el actual sistema educativo. El 26 de junio de 1979, el propio Ministro contesta: "Continuaremos la misma situación..." No hay preocupación a esta necesidad, derecho, medio de transformación y participación en el mundo del trabajo. Y paradójicamente leemos en el art. 27 de la Constitución, punto 4: "la enseñanza básica es obligatoria y gratuita" ¿El mundo de los adultos tiene suficiente enseñanza? También es preciso mencionar el convenio n.º 140 de la O.I.T. (1974). que establece la concesión de licencia, pagada, a los trabajadores que precisen estudiar cursos sociales, cívicos a todos los niveles, y de Formación Profesional i educación sindical. La obligatoriedad se concreta mediante la concesión de la licencia por parte de la patronal y la subvención de los maestros y apertura de escuelas por parte del Estado. Este convenio fue ratificado por el Estado Español el 18 de septiembre de 1978. Tenía que entrar en vigor a los doce meses. Todos sabemos su incumplimiento.

A toda esta situación, cabe mencionar la pregunta en el Congreso de Diputados de uno de los parlamentarios socialistas por Girona, 30 noviembre de 1979, sobre la intención del actual Gobierno en la educación de adultos, recibiendo la contestación de que básicamente se canalizaría en el Centro Nacional de Educación Básica a distancia, lo que equivale a decir: que se quitan de encima esta cuestión.

Los centros deben estar en los hábitats de los trabajadores. La enseñanza debe ser interpersonal, directa, comunicativa... De otra parte, los centros, las escuelas... deben ser los animadores del barrio. Desde allí debe surgir la participación.

Os pido que valoréis la situación. Debemos estar dispuestos a exigir del Ministerio lo que nos corresponde y la educación es un derecho irrenunciable y un arma para el futuro.

Tenemos clases abiertas en Pla de l'Horta i Pla de la Rasa. No caigamos en el desinterés, actitud que fomentan los sectores antagonistas a la mayoría.

Este próximo mes de abril se celebrará un mes cultural en el que en las escuelas se incluirán actos para debatir, aprender y dialogar.

Compañeros, debemos consolidar las escuelas de adultos con nuestra participación. Saludos.

QUIM RODRÍGUEZ I VIDAL
Conseller de Cultura

Informació

D'ençà de la constitució del Consell Municipal a Sarrià de Ter, l'Associació de Veïns de Sarrià de Ter va configurar la seva Junta en Vocalies paralel·les al nombre de Conselleries. Tanmateix es va incorporar la Comissió de Veïns de La Rasa, formada per vuit membres d'aquell sector. Estem esperant que els Veïns del Pla dels Vinyers s'hi adhereixin formalment. Amb tot cal que celebrem Assemblees, per tal d'informar "ins situ" de constituir-nos legalment, a la vegada que conecquem amb tots els socis i veïns, i prenem decisions entorn dels temes més transcendents. Com podreu observar són ja varis els projectes executats –Consultori, Carrer Major, Enllumenat de La Rasa... – dels que aquesta AA.VV. té el deure d'informar. Esperem fer-ho complidament en el proper número.

Avui per avui, i esperant la convocatòria de les respectives Assemblees a Sarrià nucli, La Rasa i els Vinyers, els components que treballem a la Junta som:

En Miquel Resplandis -que fa de President interinament-, en Josep Brugada, en Pere Teruel (Rasa) i en Matias Martí (Rasa), que estan a SECRETARIA. Com també l'Assumpció Vila, que fa de Secretaria i en Guillem Ramos, que es cuida de l'estat de Caixa.

A URBANISME hi tenim en Pere Isern, en Santi Besalú, en Miquel Rosales (Rasa) i l'Andrés Pichardo (Rasa). De SERVEIS PÚBLICS s'en cuiden en Jaume Pueyo, la Conxita Vidal i l'Alexandre Molina (Rasa). De SANITAT se n'encarreguen l'Eduard Berlós i en Nicolás Pichardo (Rasa). De la Vocalia de Cultura en tenen cura en Quim Rodríguez, en Matias Martí (Rasa), en Domingo Infantes (Rasa) -esport- l'Antonio Hidalgo (Rasa) -joves-. Es fan càrrec de la Vocalia de VELLS en Miquel Resplandis i l'Assumpció Cañigüeral. I dels JOVES són els capdavanters en Joan Esparraguera, en Vicens Cases i en Narcís Badosa.

URBANISME- CINTURÓ DE RONDA - AUTOVIA

El propassat dissabte dia 26 de gener, tingué lloc una reunió de la Comissió d'Urbanisme que tractà de resoldre el problema de l'Autovia de Sarrià-Cinturó de Ronda que ha de passar forçosament per Sarrià. A la reunió hi participaren diverses persones vinculades a les vocalies d'urbanisme de les tres Associacions de Veïns de Sarrià, juntament amb el conseller d'urbanisme del Consell Municipal de Sarrià, Sr. Joan Vila.

L'arquitecte de l'Ajuntament de Girona, Sr. Fina, va presentar-nos una esmena del projecte d'Obres Públiques de Barcelona. El projecte preveu la construcció d'un nou vial que segueix l'autopista per la banda de dintre, és a dir, entre l'autopista i l'autovia, i aquest vial quan arribés a l'altura dels Pisos de Sarrià de Dalt s'encruïlla fins a ca'n Salvatella i allà hi hauria un desviament cap a Girona ciutat i aquest enllaçaria fins a Fornells.

La totalitat de les Associacions de Veïns no varen estar d'acord amb el projecte, el Sr. Fina va dir a tots els assistents a la reunió que seria convocada una altra reunió per tractar novament el tema, d'ací quinze dies. En aquesta nova reunió es preveu l'assistència de representants d'Obres Públiques de Barcelona (que són els que tenen la paraula) tècnics de l'Ajuntament de Girona, Consell Municipal i la Comissió integrada pels diferents membres de les Associacions de Veïns de Sarrià.

En l'esmentada reunió es van confrontar les alternatives i per tal d'analitzar els punts conflictius per a la propera reunió, es va decidir d'analitzar la nova viabilitat de l'autovia sobre el terreny. És dir, es va analitzar el problema "in situ", s'analitzaren els problemes d'una banda i altra de l'autovia. En definitiva es va rebutjar totalment la proposta que presentava el Ministeri d'Obres Públiques; es va rebutjar el present projecte, ja que aquest posava noves separacions per a Sarrià. Ja en tenim prou de separacions!

Concretament es plantejà en l'esmentada reunió i posterior anàlisi sobre el terreny el donar suport a la remodelació de l'autovia, a fi de que aquesta esdevingui una avinguda per a Sarrià. Amb això evitem nous traçats i noves separacions, i evidentment ja no cal fer més expropiacions ni fer nous traçats urbanístics. Esperem que la nova remodelació de l'autovia no porti esgarriuosos pressupostos. Això és més o menys el que tenim d'informació sobre el traçat del nou Cinturó de Ronda de Girona, el qual ens afecta. El projecte és encara una mica llunyà donat que en principi tractem de noves perspectives urbanístiques per al futur. En principi nosaltres esperem un projecte que satisfagui les aspiracions de la gent que vivim i treballem a Sarrià.

SANTI BESALÚ

SARRIÀ, POBLE

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS
SARRIÀ DE TER



ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DE SARRIÀ DE TER

GRUP DE JOVES

Alguns us preguntareu que és això del Grup de Joves. Bé, anirem a explicar-ho. El plantejament inicial va ésser el següent:

- Ens trobem en un poble separat en diferents parts per les carreteres.
- La gent no es troba, molts no es coneixen: Quant temps fa que no ens trobem amb aquest o amb aquell?
- Què és el que passa als joves?
- Ens trobem amb un Sarrià que té aspiracions de poble, però no fa res per ésser-ho.
- Ens trobem que la gent es va tornat freda i que no col.labora ni amb allò que els afecta directament.
- Ens trobem amb el problema de la comunicació entre altres.

Tot això fa pensar. El problema més greu és que tot això repercuteix directament en el jovent. Per açí és on anem nosaltres. El Grup de Joves preten aplegar una mica el jovent i donar-los-hi la possibilitat de que es coneixin, de que facin colla, de que també participin en la marxa del poble...

El Grup de Joves treballa en dos sentits. Un de cara al poble, col.laborant amb l'Associació de Veïns, dins la vocalia de Cultura i l'altra com a Club per a l'Esplai dels joves.

Com a Club d'Esplai treballem d'una manera no directiva, és a dir, que som els joves mateixos els qui portem la marxa del Grup. Un dels problemes més greus dintre el Grup va ésser l'organització interior. Ells mateixos ho han solventat creant unes comissions de treball, cada membre s'ha apuntat a la comissió que més li ha agradat, fent-se responsable d'ella. Així, doncs, tenim una comissió de neteja i manteniment, biblioteca, administració, sortides, escacs, festes, etc.

De moment hi ha algunes comissions que ja funcionen i ens han preparat algunes activitats per aquest febrer. Aquestes serien:

EXCURSIONISME (Treballem conjuntament amb el Grup Excursionista de la U.E.S.)

Dia 3 — Sortida a Sant Mer.

Dia 10 — Sortida al Pic de les Bruixes, al COMANEGRE.

Dia 24 — Sortida al Pic del CARLIT.

Ens agradaria fer un grup excursionista amb gent gran. Si algú l'interessa l'idea en podem parlar.

GUITARRA - Cada dissabte es donen classes de guitarra als baixos de l'Ajuntament. De 3 a 4 per als que no en saben i de 4 a 5 pels que ja estan un xic més iniciats.

El local de Joves està obert cada dia de 6 a 10 hores. Si voleu jugar a escacs, parlar, escoltar música... podeu venir sense cap compromís.

El local és al segon pis de l'edifici de l'Ajuntament. Tots hi sou convidats!

l'associació de veïns és de tots

Apunts des de la Vocalia de Cultura-Pla de treball

1.— Per parlar de Cultura a Sarrià de Ter, i dintre la nostra AA VV., tenim de passar per les coordenades urbanístiques i socials, que CONDICIONEN primordialment el fet cultural al nostre poble.

2.— En primr lloc, i com a primer antecedent, cal que la gent de la nostra comunitat PRENGUI CONSCIÈNCIA de la necessitat que té d'interessar-se pels problemes que afecten al seu municipi, passant per urbanisme, serveis socials o condicions sanitàries del seu "habitat". Així com més gran sigui el nivell cultural general, millor podrem aminorar els nostres problemes, tot afrentant-los amb lucidesa i energia, amb realisme i objectivitat.

3.— I el que es veu tan fàcil sobre el paper, compren una sèrie d'activitats, D'ENGRESCADORES INICIATIVES per part de la nostra Associació, que esperonin a vells i joves, a joves i adults a preocupar-se més pel que fa referència a la nostra convivència, la que tenim de procurar sigui cada dia més humana i cordial.

4.— De l'Associació de Veïns en general i de la Vocalia de Cultura en particular, depén que les iniciatives esmentades serveixin per MILLORAR LES INTER-RELACIONS HUMANES, tot procurant augmentar el grau D'IMAGINACIÓ I CREATIVITAT en la nostra societat-ben lluny d'idees conformistes-, tan sobrada de materialisme i fredor, i mancada de valors espirituals i d'afecte.

5.— Si les relacions inter-humanes no són descuidades, així com tampoc la preocupació pel nostre entorn on vivim, els veïns del nostre poble tenim de procurar aminorar o disminuir els desmesurats graus de contaminació que patim, passant per la neteja dels rius i la pol.lució de l'aire -sense deixar d'exigir uns carrers nets de papers i deixalles—; i consegüentment una efectiva CONSIDERACIÓ ECOLÒGICA

6.— Qualsevol acte cultural que organitzi l'Associació i respectant el reglament interior, estarà per damunt de qualsevol ideologia política, i únicament al servei del poble; RESPECTANT, això sí, els CRITERIS POLÍTICS I SOCIALS de tothom.

7.— La divisió del poble per les carreteres és un handicap greu a l'hora de fer realitat la tan desitjada INTEGRACIÓ de La Rasa a Sarrià nucli. Hem de tenir en compte que la gent que viu a La Rasa som majoritàriament vinguts d'arreu d'Espanya, i el que els ha mogut cap aquí és el fet de tenir un millor nivell de vida, proguent viure en pau del seu treball.

8.— A l'hora del plantejament cultural, caldrà buscar ACTIVITATS PARALLELES a la Rasa i a Sarrià. A Sarrià esperem poguer disposar del local social, i una vegada la llar de vells funcioni confiem amb el local de "La Caixa", així com el cinema del Patronat, i probablement el de can Xargay. A La Rasa ja gairebé està acabat el nou local a les casetes, que pot servir de punt d'arrancada per començar a fer quelcom.

9.— Estan ja endegades les classes de català:

—els dilluns, 1.er curs a La Rasa. —els dimarts, 3.er curs a Sarrià. —els dijous, 2.on curs a Sarrià.

Les classes per adults: A La Rasa vénen dues mestres, una es dedica a donar classes d'alfabetització i una altra ho fa de Certificat. Es preveia l'inici del Graduat a Sarrià, però no va ésser possible. De totes maneres cal remarcar que la participació ha estat des de bon principi molt feble. I, com podeu veure en aquesta mateixa revista, ja que per el proper curs les CLASSES PER ADULTS estan molts MALMESES, tenim de plantejar-nos-ho bé, començant a lluitar-hi des d'ara pel DRET que tots tenim A L'ENSENYAMENT I LA CULTURA, fent front comú amb les escoles d'adults de Sarrià de Dalt, l'Horta i el Pont Major.

10.— Estem ja fent els preparatius pel MES CULTURAL, que si déu vol serà el mes d'ABRIL. Hi haurà Cross Popular, concursos de pintura, jocs infantils, fútbol, Música-Jaume Arenella, Polifónica de Girona- Xerrades d'art, Debats sobre Ensenyament i Contaminació, Ball Popular, etc. També un concurs de narracions i poemes, que ja des d'ara podeu començar a preparar. Preveiem un nou Cinema Fòrum al febrer, i l'Aplec de St. Roc pel març, pensant ja amb la Revetlla de St. Joan a La Rasa i la Festa Major.

Val a dir que l'Associació de Veïns som tots, i que esperem la vostra PARTICIPACIÓ, col.laboració i entusiasme.

Són dos quarts de set de la tarda del dijous dia 31 de gener de 1980. Ens trobem al tercer pis de la Clínica Girona, a l'habitació 303. En Lluis i la Rosa, fa poques hores que acaben de ser pares per primera vegada. Els ha nascut una nena molt maca que es diu Bibiana.

En Lluis Cañigueral i la Rosa Julià, formen part d'un equip de matrimonis joves de la Parròquia. Ens agradaria saber que fan dins d'aquest grup. Es per això que entre una visita i l'altra, mentre la petita ha acabat de mamar i s'ha posat a dormir, aprofitem uns moments per fer parlar la xarrada.

—ENS PODEU EXPLICAR QUÈ FEU EN AQUESTES TROBADES DE MATRIMONIS?

—Intentem compartir la nostra vida de casats, amb altres parelles joves com nosaltres. A les reunions ens plantejem qüestions que segurament mai no tractaríem. Ens trobem una vegada cada mes. La dinàmica de la reunió és "la revisió de vida". Intentem no caure en la trampa de "fer teories", per això aportem fets viscut per nosaltres mateixos, els contrastem amb l'Evangeli i finalment arribem a uns compromisos concrets. La darrera part de la trobada la dediquem a la xarinola. Aquest darrer aspecte també ens ajuda a guanyar confiança i amistat entre nosaltres.

—QUAN TEMPS FA QUE VA COMENÇAR AQUEST GRUP?

—Uns dos anys. Va sortir d'un Curset Pre-Matrimonial organitzat a la Parròquia. A uns ens va interessar continuar aquell grup, d'altres ho van deixar córrer, uns altres s'hi han integrat més tard.

—QUÈ ÉS UN CURSET PRE-MATRIMONIAL?

—Unes trobades de parelles que volen preparar seriosament en grup el seu casament. Hi ha uns matrimonis animadors que ho porten. En el curset no es donen classes ni hi ha professor. S'intenta compartir unes il·lusions i una problemàtica per arribar més tard a unes conclusions. La temàtica que s'ha seguit, si ara no recordem malament, és aquesta: Psicologia de la Parella, Què significa Estimar, Sexualitat, Paternitat Responsable, El Compromís Polític i Social de la Parella, Fe i Sagrament, Casament Civil i Casament Cristià...

—QUANTA GENT FORMA PART D'AQUEST GRUP?

—Set parelles. Tres de Sarrià de Ter, una de Girona, una altra de Quart, una de Santa Eugènia i el matrimoni animador que viu al Veinat de Salt.

—A MÉS DE LES REUNIONS DE CADA MES, HEU ORGANITZAT ALGUNA ALTRA ACTIVITAT?

—S'han fet sortides a la platja, vetlles de cap d'any, trobades a muntanya, algun sopar...

—EL FET DE QUÈ HI HAGI UN MATRIMONI "ANIMADOR" MÉS GRAN QUE VOSALTRES, NO FA QUE US SENTIU "CONDICIONATS" O "CONDUÏTS"?

—No. Perquè ens entenen i són una parella més de la colla. Mai s'han posat en un pla superior. Els seus problemes són els nostres.

—SUPOSO QUE NO TOT SÓN ROSES I FLORS. QUE TINDREU ELS VOSTRES PROBLEMES. NO?

—Està clar que sí. Entre altres aquests: Alguna parella que no pot venir regularment per causa dels fills petits. Sovint ens fa mandra sortir de casa i anar a la reunió, tot i que després n'estem contents. Notem que no és fàcil seguir un diàleg, sabent escoltar, callar i intervenir en el moment adequat. Es difícil acceptar-nos tal com som a vegades amb postures i actitud oposades.

—EL VOSTRE GRUP HA SORTIT DE LA PARRÒQUIA. PODEU DIR-NOS SI ES TRACTA D'UN GRUP A NIVELL DE FE, SI ÉS UN GRUP OBERTAMENT CRISTIÀ?

—Sí. Al començament ja vam aclarir-nos sobre els objectius que ens proposàvem. A nosaltres ens interessa l'estil de vida de l'Evangeli, així com la persona de Jesús. A les trobades normalment llegim la Paraula de Déu, preguem...

—NO CREIEU QUE EL VOSTRE GRUP HAURIA D'ESTAR RELACIONAT, D'ALGUNA MANERA, AMB ALTRES GRUPS DE LA PARRÒQUIA?

—Sí. I potser la forma seria amb "Trobades de Grups" o "Convivències". Demanaríem que fossin poques, però ben organitzades i que se'n pogués treure molt de profit. Convivències que no haurien de ser només d'unes hores, sinó de tot un dia, que hi hagués temps suficient per conèixer-nos i interessar-nos els uns pels altres.

—EN CONCRET, QUÈ EN TREIEU D'AQUESTES REUNIONS?

—Són una experiència de comunicació i amistat. Pensem que la revisió de la vida ens ajuda a tots els nivells. Aprenem coses. Ens omplen. Aquesta experiència ens obre al diàleg com a parella. Ens estimula a viure la fe.

—AQUEST GRUP, NO TE EL PERILL DE CONVERTIR-SE EN UN GRUP "D'AMIGUETS" ON ES PARLA MOLT I DESPRÉS NO ES FA RES?

—Potser sí que hi ha aquest perill. Totes les coses tenen el seu risc. Creiem que el compartir i el fer amistat, ja és fer quelcom. A més pensem que la força i la fe dels del grup ens pot ajudar a fer accions, precisament a fora del grup. Creiem que com més units estem més coses podrem fer.

—VOLDRIEU DIR QUEL·COM MÉS?

—Que estem contents. En aquest moment no veiem que sigui possible que hi entrés algú més. Perderíem en confiança. Hauríem de tornar a començar. Això sí, seria interessant que se'n formessin més de grups. Una experiència d'aquesta mena pot ajudar molt a una parella de nous casats. Els primers anys de matrimoni marquen tota una vida.

Són les set de la tarda, les àvies, els oncles, els cosins de la Bibiana desitgen estar amb ella i els seus pares. Veig que és hora de plegar. Espero en altra ocasió continuar informant sobre el tema.



LA GUARDERIA, UNA RESPUESTA A UN PROBLEMA DE UN BARRIO CON VOLUNTAD DE CAMBIO Y MEJORA LA FALTA DE SUBVENCIONES SUFICIENTES MANTIENEN A PRECARIO UN SERVICIO IMPRESCINDIBLE

Fué hace tres años. En medio del escepticismo general apareció una placa sobre un local del bloque 1.º del Pla de l'Horta, con el siguiente título: "Guardería Infantil". En efecto, la Asociación de Vecinos emprendió por propia iniciativa una labor de clara sustitución de los organismos públicos, ya que con tanto ente rector como son: Municipio, Ministerio de Educación, Ministerio de Trabajo, etc. a todos los cuales, en alguna medida compete este tipo de iniciativas, tenían que haber sido ellos los encargados de tal montaje.

¿Y por qué una Guardería en el Pla de l'Horta? La respuesta es bien sencilla y derivada de la estructura de población del barrio. Se trata de un núcleo con una población joven y con una tasa alta de natalidad, lo que comporta no sólo una necesidad inmediata, sino también unas perspectivas de futuro en las que el funcionamiento de una Guardería será poco menos que imprescindible. Hay que tener en cuenta, además de los factores apuntados, que se trata de un barrio obrero y abundan las madres que por razones económicas o por motivos de realización personal trabajan fuera del hogar. Finalmente hay una tercera razón que incide en la necesidad de la Guardería: no hay ni un solo centro en todo Sarriá; y los que existen en Pont Major y Sant Juliá son privados, además de que el desplazamiento a estos puntos supondría cuanto menos una pérdida de tiempo grande y unos dispendios económicos importantes.

Así pues, se puso en marcha el centro y se comenzó con poco más de 15 niños. La Asociación de Vecinos adelantó unos dineros a fondo perdido y en adelante serían los padres quienes se encargarían, con sus cuotas, del mantenimiento, entre cuyos conceptos es parte importante el salario de la señorita encargada. Con posterioridad se buscaron ayudas y estas vinieron en forma de alguna que otra subvención y asesoramiento técnico, pero no alcanzan a cubrir el gasto mínimo previsto y las ayudas morales y técnicas nos fueron retiradas sin que repercutiera gravemente en la marcha del funcionamiento del centro.

A la vista de lo expuesto parecería razonable que los organismos públicos hubieran aprovechado la fuerza de una iniciativa semejante y la hubieran potenciado, teniendo en cuenta además, que entre los núcleos de Sarriá de Dalt y el Pla dels Vinyers es el Pla de l'Horta un centro geográfico ideal para el montaje de una Guardería. Pero no, la situación precaria con que nació se mantiene, pues sólo buenas palabras y algún reconocimiento de la importante labor se han recibido de algunas entidades superiores.

Un problema constante que se ha mantenido como espada de Damocles sobre la Guardería ha sido el de la señorita encargada. Desde sus inicios ya han pasado tres por el Pla de l'Horta. ¿Cuál es la razón? Se trata simplemente de un problema de Seguridad Social. Hasta ahora venían trabajando sin ella y esto representaba una desventaja para la oferta de trabajo de la Guardería frente a otras ocupaciones con más garantías de seguridad. Muy recientemente se ha debatido a nivel de barrio el mencionado problema y tras tres Asambleas, la última de las cuales se ha celebrado el pasado día 1 de febrero, se acordó que la Asociación se erigiera en el ente jurídico

que patrocinara la inscripción en la Seguridad Social de la señorita encargada.

Evidentemente se ha solucionado un problema, sin embargo esto supone otro inconveniente: se incrementa el gasto en casi 200.000 pesetas anuales. De momento existe el compromiso de subvención por parte del Ayuntamiento que cubriría la mitad de tal aumento, y habrá que realizar un esfuerzo grande allegando fondos para paliar el déficit que acrecentará la responsabilidad contraída por la Asociación, aunque hay el acuerdo de que ha de salir de las cuotas de los padres cualquier déficit producido. Un paso más se ha cubierto y la estabilidad en el empleo eliminará un factor de incertidumbre en la marcha de la Guardería.

Otro problema sin solución momentánea es la ubicación de un lugar al aire libre que permita un recreo sin sobresaltos para los niños. Hasta ahora, cuando salen, lo hacen a espacios abiertos al tráfico lo que hace penosa su guarda y control. Y no se concibe una Guardería que sólo tenga espacios cerrados. De sobra sabemos que la dinámica de la vida moderna nos obliga a mantener muchas veces a los niños en los pisos, lo que acrecienta una cierta agresividad y distorsión en el comportamiento. Sólo falta que la Guardería nos pueda ofrecer, además de un entretenimiento cualificado, un espacio seguro donde puedan desahogarse los niños en cumplimiento de lo que para ellos es algo tan esencial como respirar: el juego. Parece ser que en cuanto se logre la cesión en usufructo de los terrenos frente al bloque primero, el Ayuntamiento facilitará el material para una valla o cerca que resguarde a los niños en sus correrías. Esperemos que sea pronto, porque urge dar solución a este problema.

A pesar de todo, la Guardería parece que ha cogido ritmo y seguirá funcionando. No obstante, su marcha no sólo se ve acuciada por los problemas expuestos. Hay otros. Entre ellos cabe destacar la falta de material didáctico, mobiliario adecuado, una estructura que permita un servicio de preparación de alimentos y un fondo de prendas de higiene elemental de los niños. A otro nivel cabría hablar de esa ayuda tantas veces prometida de un pediatra que hiciera una labor de prevención médica y de orientación a los padres para la obtención de una más adecuada salud mental y física de los pequeños.

Actualmente hay en el centro 31 niños, de los cuales 28 son del Pla de l'Horta, 2 de Sarriá de Dalt y 1 del Pla dels Vinyers, atendidos por una sola chica. De hecho sería necesario que se reforzara el servicio con otra señorita a media jornada; y a esto habrá que tender, pues, de un tiempo a esta parte la matrícula ha tenido una fase ascendente.

Realmente creemos que la Guardería viene a prestar un servicio incalculable al barrio; y ya sería hora que el mismo fuera asumido primero por el Consell y después por el Ayuntamiento, al objeto si no de municipalizar el servicio, sí de subvencionarlo con las cantidades mínimas suficientes y prestándole un apoyo técnico-sanitario efectivo.

A la larga creemos que la municipalización podría ser la solución ideal aunque manteniendo esa estructura de pequeño centro y creando otros en el área de Sarriá, pues, de otra forma, una guardería centralizada supondría inconvenientes insolubles de desplazamiento, dada la dispersión del pueblo. Y no sería descabellada esta idea por cuanto hay servicios entre los citados como imprescindibles para una Guardería; que son de prestación periódica lo que permitiría una rotación de los mismos en los distintos centros a crear.

LA GUARDERIA DEL PLA DE L'HORTA SEGUIRA NO SOLO COMO RESPUESTA A UNA NECESIDAD APREMIANTE, SINO COMO BANDERA DE LA DESIDIA DE LOS ORGANISMOS PUBLICOS, y, en último instancia, como ejemplo de voluntad de cambio y mejora de un pueblo que no sólo saber pedir, sino adelantarse al lento funcionamiento de la burocracia administrativa. Aunque, no nos quedaremos con esta sola idea de que somos muy responsables montando una Guardería, sino que seguiremos luchando por un reconocimiento oficial de nuestra necesidad y una solución para la misma.



MONÓLOGO

* Por fin llegaron los bancos al Pla de l'Horta! Ya era hora! Ya podemos hacer sentadas y el pitillo y hablar del tiempo con nuestros mayores y de la guerra que hubo y de la que habrá...

* También han llegado las papeleras. Antes los papeles estaban por todo el barrio. Ahora sólo alrededor de las papeleras. Algo hemos ganado. Y es que tirar un papel a lo Brabender es una tentación muy fuerte.

* Ya sólo falta la fuente que completaba el proyecto urbanístico del barrio. Y es que, oiga, no hay derecho. En este pueblo no se puede ni sentenciar: "No tenemos ni donde caernos muertos", porque no hay espacio en el cementerio. No podemos decir "de esta agua no beberé" porque no nos ponen la fuente. Habría que recordar a alguien que "lo prometido es deuda" y que "la obligación es antes que la devoción"

* Pero mientras haya elecciones todo llegará, porque supongo que eso de las papeleras y los bancos se debe a las votaciones al "Parlament". ¿O no?

* Por poner, nos han puesto hasta autobús en la puerta de casa, como quien dice. Claro que eso más que a las elecciones se lo debemos a la Asociación de Vecinos, que desde su creación ha estado pidiéndolo por activa, por pasiva, por escrito, a voces y por teléfono.

* Y volviendo a lo de las elecciones! ¡Qué prisas por complacer a la gente cuando hay unos comicios a la vista!

—¡Una de bancos!

—Una de bancos

—¡Una de papeleras!

—Una de papeleras

—¡Dos tintorros!

—Tu padre...

—Oiga, sin insultar, que yo me he puesto en la cola al ver que tiraban la casa por la ventana. Y uno es de pueblo.

* A lo mejor nos equivocamos y es sólo una coincidencia, pero es que se habla pedido tantas veces...

* Y lo peor es que ahora se acaban las elecciones. Y ya me dirán cómo vamos a arreglar los problemas urgentes del barrio. Por lo menos necesitamos unas municipales para edificar los vestuarios del campo de fútbol, un referéndum para un buzón de correos y unas generales para municipalizar la guardería.

CLUB FUTBOL PLA DE L'HORTA

LOS EQUIPOS DE ALEVINES Y BENJAMINES, PROMESA DE UNA ACTIVIDAD IMPORTANTE DE LA JUVENTUD DEL BARRIO.

Aunque ya hacía tiempo que de forma irregular funcionaba un equipo de fútbol benjamín en el barrio, ha sido este año cuando las cosas se han tomado en serio y se está compitiendo en los respectivos campeonatos de fútbol de la provincia en las categorías arriba reseñadas.

El Club nació al amparo de la Asociación, aunque dispone ahora de una Junta propia y unos Estatutos que lo han legalizado como entidad independiente. Y todo fue cosa de los propios chavales, quienes apuntándose a torneos oficiosos de fútbol-sala fueron creando con sus resultados positivos un ambiente en los demás chavales y en los propios padres. El pasado año, tras ganar el "I Trofeo Inmortal Girona" de fútbol-sala, acudieron a Italia en la categoría de Benjamines; y allí se adjudicaron un torneo internacional a base de tres victorias continentales frente a equipos de Alemania, Francia e Italia. Esto acabó de decidir a los mayores que federaron al equipo, el cual milita ahora en Alevines y está formando por los siguientes jugadores: Moisés, Cordones, García, Cairó, Pérez, Buixeda, Bermúdez, Pepe, Simón, Ferreiros, Alcázar, Peix Pujadas, Xifra, Domínguez y Caballero.

En la liga actual marchan en una posición discreta dentro de la tabla, habiendo recibido 57 goles y marcando 31, de los cuales 9 ha hecho Luis Buixeda y 7 Ferreiros. Sus próximos partidos serán contra la "Peña Bons Aires" y contra el Bell-lloc, aquí en el Pla de l'Horta.



El equipo Benjamín está formado por: López, Alcaide, Bermúdez, Coll, Ferreiros II, Ferreiros III, Sánchez, Miguel, Félix, Pedrín, Cordones, Miñano, Casamayor, Lafuente, Escobar, Lapuente y Vizcaíno. Su máximo goleador es Bermúdez, seguido de Alcaide. Y es de destacar que su portero López se está revelando como uno de los mejores de todo el campeonato.

En la cuestión técnica cabe destacar el trabajo que desde hace tiempo realiza con ellos José Antonio Soler, al que ahora se han unido Pepe Cordones y Jesús Ferreiros.

INDRETS ENYORATS

En el present espai obert en la revista POBLE, volem redreçar el nostre passat històric amb fotografies. Intentarem de recuperar aquelles velles fotografies que ens recorden bells indrets. Tothom qui tingui interès que li sigui publicada i reproduïda la foto, pot trametre-la a la nostra redacció. Podeu fer-ho mitjançant correu o senzillament posant-vos en contacte amb qualsevol membre de Redacció o amb el Coordinador. Les fotografies us seran retornades sense malmètrles.



Foto antiga de l'actual parròquia de Sant Pau de Sarrià de Dalt (foto d'arxiu).



Visió de la Placeta de Sarrià de Ter en una diada de Festa Major, imatges de primers del segle XX. (Foto cedida per JOSEP CASAS).



Visió panoràmica de la plana de Sarrià i Pont Major. (Fotografia cedida per JOSEP CASAS).

ELS ESTUDIANTS SARRIANENCS I PONTENCs CONTRA LA LL. A. U.

Hem cregut necessari parlar des de les planes de la revista POBLE de la greu problemàtica en la qual es troba el moviment estudiantil. Ho fem pensant en que a Sarrià i el Pont hi ha un nombre suficient d'estudiants als quals la Llei d'Autonomia Universitària ens afecta; estudiants universitaris, de formació Professional, de BUP i COU.

En definitiva la Llei que ens vol endossar el ministre Lluís González Seara és inadmissible per a tots els estudiants. Així mateix, i aprofitant l'avinentesa, hem de dir que el Govern de la U.C.D. no en té prou amb la Llei d'Autonomia Universitària, puix que també ha planificat l'Estatut de Centres Docents, aquest de conseqüències molt més greus que l'esmentada LL.A.U. Estatut que també ens veurem obligats a comentar i rebutjar.

Ací, avui, ens cenyirem en comentar els punts més flagrants de l'esmentat PROYECTO DE LEI ORGÁNICA DE AUTONOMIA UNIVERSITARIA.

En definitiva crec que els estudiants hem de dir rotundament NO! a la totalitat de la Llei per diferents motius, i és precís que avui us assabentem una mica del tema.

En primer lloc el caràcter orgànic de la Llei, que segons el ministre s'adapta a la Constitució i que hauria d'adaptar-se del tot als principis de la Constitució, no és res més que un senzill i contradictori reglament. Un reglament tanmateix que no s'adapta amb res a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i que no dona cap competència a la Generalitat en matèria Universitària. Així doncs, reglaments per als futbolistes i no per als Universitaris, senyor ministre!

La LL.A.U. discrimina i no reconeix l'oficialitat de la llengua pròpia de Catalunya, el català. Dóna un clar privilegi a la llengua castellana; en els articles (8.2) es pot veure el perjudici que això suposa.

Es reconeix en el text la possibilitat de creació d'Universitats privades, centres com els que té escampats arreu l'Opus Dei; això comporta la creació Universitària classistes, és dir centres per sabins (privats) i centres pels rucs (estatals)

Es disposa en la Llei una Universitat no autònoma, exclusivament depenent de Madrid (art. 11 i 12), amb la qual cosa la Generalitat no hi tindrà cap competència. És a dir, que d'autonomia econòmica res, els pressupostos ens vindrien dictaminats des de Madrid.

La Llei també disposa que els òrgans de govern de la Universitat no poden ésser propis de cada Facultat ni de cada Universitat. D'això també es dedueix com serien els òrgans de govern, és a dir totalment anti-democràtics.

També dels drets dels estudiants la LL.A.U. no en vol saber res, no es reconeix el dret de vaga, ni d'assemblea, ni la participació dels estudiants en els òrgans de govern de les Universitats, etc.

El projecte limita també la permanència dels estudiants en les Universitats; concretament el text diu: (art. 31.3) "...establecerán igualmente normas para limitar la permanencia en la Universidad de aquellos estudiantes que no superen las pruebas correspondientes en los plazos que se determinen".

S'estableix igualment "Numerus clausus", que vol dir que el nombre d'estudiants és limitat i aprovat per les Corts Art. (32.2): "Las Cortes por motivos de interés público podrán autorizar al Gobierno para establecer un número máximo de estudiantes que pueden cursar un carrera..."

En definitiva el present article és allò que l'Eulàlia Vintró va dir en el famós debat televisiu, que les facultats són com autobusos que quan aquests s'omplen de gent, no hi pot entrar ningú més, i si no si cap, a la "rue". Les facultats universitàries no son això, senyor ministre!

Els plans d'estudi ens vindrien també dictats des de Madrid. En conseqüència s'impedeix l'autonomia de les facultats i escoles per a establir plans d'estudi coherents. A les Universitats tampoc se'ls hi reconeix la contractació dels professors, es matenen també les càtedres vitalícies; és a dir, als catedràtics no els pot moure ningú, omnipotència dels catedràtics per damunt de tot.

En definitiva els estudiants sarriàncs i pontencs hem de rebutjar el projecte i hem de demanar la seva retirada total a les Corts Hem traçat o esboçat alguns punts de desacord, però hem d'advertir que si analitzem bé el projecte, arribarem a la conclusió de que ens queden en el tinter més raons per rebutjar-lo totalment

Hem intentat des d'aquest espai reincidir amb la qüestió del ja debatut problema universitari; creiem que el tema es mereix la solidaritat de la gent del nostre poble. Així ens veurem obligats en el proper número de la revista POBLE, d'esboçar i fer-vos conèixer el que és ESTATUT DE CENTRES DOCENTS, el qual presenta problemes molt més flagrants que la LL.A.U. Que sàpiga la U.C.D. que tampoc a Sarrià ni al Pont Major no ens plauen (com hi ha món) llurs projectes de política educativa.

JOSEP BRUGADA

GOIG A LA MUNTANYA

*Blanca com un vel de fada
de sobre els núvols s'eleva,
mestra de la vida encara,
una muntanya de gebre.*

*Amb pureza fou creada
quan tot era eternitat,
per un ànsia delicada
d'infinita humilitat.*

*I és tant gran el seu entorn
quan restatota nevada,
que contemplar el seu son
sembla l'estel d'una Mare.*

*La capa de gebre espessa
que l'envolta des de dalt,
m'enforteix la feblesa
i l'esclat d'ésser mortal.*

*I al vespre, a la llum de la lluna,
quant tot és pau i harmonia,
la por i l'odi se m'allunya
i l'amor es fa poesia*

*La bellesa del paisatge,
la llibertat de la neu,
la natura és un missatge
que m'acosta més a Déu.*

*"I sento en el fons del cor
com un deliri plaent;
és la força de l'amor
és la força del moment"*

BARTOMEU SEGURA

EDUARD GALEANO: CULTURA I IMPERIALISME

El dissabte, dia 26 de gener, va tenir lloc a la sala Fidel Aguilar de Girona, i dins del marc de l'Exposició Antiimperialista, una xerrada col·loqui per l'uruguaià Eudard Galeano, periodista i escriptor, autor de "Las venas abiertas de América Latina", entre altres.

Malgrat no ésser gaire conegut, crec que és necessari remarcar la importància del seu pensament, donat que s'inscriu dins de l'escola llatinoamericana anomenada estructuralista, que intenta trobar una sortida a l'imperialisme dominant. El fet imperialista, no ens és aliè i més en una situació de crisi com la que pateix el món actual on l'enfrontament entre les dues grans potències imperialistes és observat per la resta del món amb la impotència que ens caracteritza com a països dominats.

Galeano va més enllà de l'anàlisi econòmic de la dependència, i es centra en la dependència cultural, com un estrí més de l'imperialisme. Els centres de poder, els països rics, no sols exporten màquines, patents, tecnologia i productes als països perifèrics, sinó que també exporten ideologia, tota una concepció de la vida i un sistema de valors que es correspon amb els seus interessos, contraris en general als interessos dels països que ho reben. La televisió és un medi de transmetre aquesta ideologia: la gent consumeix fantasia en lloc de realitats.

Els models educatius, sobretot a nivell universitari, també s'inscriuen a l'Amèrica Llatina al servei de les corporacions multinacionals. Aquestes i altres raons de tipus polític i econòmic fan que el Con Sud d'Amèrica tingui la emigració més quantiosa de cervells, científics i tècnics cap a altres països a on puguin desenvolupar la seva tasca més lliurement i amb més mitjans.

Galeano parla de cultura en el sentit popular de la paraula, com el conjunt d'actes de comunicació entre els homes, els símbols, on una col·lectivitat reconeix la seva vertadera imatge, i no des de l'òptica burgesa que redueix la cultura a la producció professional i al consum elitista de llibres, quadres i obres de teatre. Cal tenir en compte aquest concepte de cultura quan parlem d'allò que és "Popular" o que creiem pot ser "cultural".

ASSUMPCIÓ VILA

"CRIA CUERVOS", de Carles Saura

El propassat divendres, dia 18 de gener, a les 9'30 del vespre, va tenir lloc al local del Patronat de Pares de Família, la projecció i "fòrum" de la pel·lícula de Carles Saura, "Cria Cuervos".

El forum del film va estar presentat per Agustí Casanovas, el qual va donar inicialment les pautes i les claus per a la bona comprensió de la pel·lícula. Tot comentant la filmografia de Saura i destacant els trets més significatius que caracteritzen l'obra de l'autor, varem apreciar la validesa de la nova escola cinematogràfica espanyola d'enca la mort del dictador. Globalment les temàtiques que sol presentar Saura en llurs pel·lícules es basen essencialment en l'acusació contra la moral, els costums i la religiositat de la burgesia amorfa de l'Estat Espanyol

La pel·lícula que varem poder contemplar i comentar és un film en el qual hi ha unes connotacions que ens descobreixen l'anquilosament d'aquesta burgesia decadent. "Cria Cuervos" és una pel·lícula carregada de sàtira social, de símbols polítics i tanmateix és una paradoxa de la societat espanyola de l'època. La posició dels militars en la pel·lícula està terriblement accentuada i Saura els dona a aquests personatges un paper buit i amorf.

Així mateix el paper dels infants en el film és crucial, acl els nen juguen un paper molt positiu, concretament el psicologisme dels infants queda palès amb la nena. Aquesta reflexa la psicologia d'una nena rebel als condicionaments socials i a l'autoritarisme familiar.

En definitiva, "Cria Cuervos" va esdevenir una filmació per a trencar-se una mica les banyes i arribar a apropar-se al que és el llenguatge comunicatiu del cinema. La pel·lícula era potser un xic massa complexa o massa subrealista per bona part de la gent que seguirem el fòrum, però per altra part penso que aquest tipus de cinema es bó per sortir de l'embadocament diari de la televisió.

Seria bo de potenciar més aquest tipus de Cinema-Fòrum per tal d'anar creant la nostra petita escola de cinema a Sarrià.

J. BRUGADA

CARLES SAURA.- *Nascut a Osca el 1932, el seu primer film argumental, a part de llur contribució a peces cinematogràfiques documentals, és "Los Golfos", film d'aventures. Al Festival de Berlín de 1968 va ésser-li guardonat el film, "Peppermint Frapée". Al festival de Cannes de 1974 li va ésser lliurat un premi pel conjunt de tota la seva obra.*

FILMOGRAFIA.- *1957-1958, "Cuenca"; 1959, "Los Golfos"; 1963, "Llanto por un bandido"; 1965, "La Caza"; 1967, "Peppermint Frapée"; 1969, "La Madriguera" i el "Jardín de las Delicias".*

LLENGUA CATALANA

Pretenem donar unes nocions per ajudar a conèixer i escriure millor la nostra llengua, i evitar que es pronuncii i escrigui tan malament.

Si ho aconseguim, ens donarem per satisfets, encara que sigui en un petita part. I ara, anem al gra.

LLIÇÓ I.ª

Les vocals (a, e, i, o, u) es divideixen en fortes (a, e, o) i en febles (i, u).

Per a dividir un mot o paraula en síl·labes, cal tenir present:

a) La i i la u fan dues síl·labes quan els segueix una altra vocal. Exemples: ciència, ci-èn-ci-a; pèrdua, pèr-du-a; memòria, me-

mò-ri-u; supèrflua, su-pèr-flu-a.

En canvi, la u darrera g o q forma diftong (dues vocals que formen una síl·laba) amb la vocal següent: aigua, ai-gua; obliqua, o-bli-qua.

b) Quan la i i la u van entremig de vocals, formen síl·laba amb la vocal següent: noia, no-ia; deies, de-ies; mouen, mo-uen; xemeneia, xe-me-ne-ia.

c) La i o hi inicials seguida de vocal formen una sola síl·laba: ianquí, ian-qui; hienu, hie-na.

d) Quan la i o la u van darrera d'una vocal, formen diftong: aire, ai-re; moure, mou-re; seuria, seu-ri-a, pairal, pai-ral.

e) Hem de tenir en compte que la doble rr i ss i el dígraf ix, es separen els dos elements: cassola, cas-so-la; barret, bar-ret; dibuixen, di-bui-xen; passaven, pas-sa-ven; corredor, cor-re-dor; bruixa, brui-xa.

VOCABULARI

Escombraries (basura) - rentadora (lavadora) - doncs (pues) - vorera o voravia (acera) - abans (antes) - menys (menos).

Exercici de la 1.ª Lliçó

Per a fixar bé les regles anteriors, separeu les síl·labes de les següents paraules:

1— treuen, fiola, corrandà, gairell, creiem, ambigua, ingènua, emparat, passejar, aiguarràs, pasqual, reixes, xurriaques.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS GRUP VIVENDES P. TORRAS

CONTESTACIÓ A "TOP SECRET"

A on anem? És clar que no tenim ni idea del que estem fent. És possible que alguna o algunes vegades no haguem encertat. Qui no s'equivoca? Però d'això a no tenir ni idea hi ha un abisme. Només aquell que es creu savi, intel·ligent, que sempre encerta, és el que més s'equivoca i sense possibilitat de rectificar, doncs ell es creu per damunt dels demés. Almenys això demostra el qui va escriure allò del "Top Secret" i ha volgut donar-nos lliçons de bon fer.

Anem cap allà on l'Assemblea de Veïns ens ha marcat, tenint com a idea essencial l'acompliment dels objectius pels quals es va crear l'Associació i que estan recollits en els Estatuts de l'Entitat. Sempre hem cregut que els protagonistes havien de ser el conjunt de veïns (que són els socis) i no un nombre reduït, i molt menys hem intentat manipular les Assemblees.

Que si poden assistir els veïns a les reunions que periòdicament mantenen els membres de l'Associació? Aquesta pregunta hauria de situar-se fora de lloc; no te ni sentit preguntar això, doncs no és possible que es facin reunions si els veïns no hi estan interessats. Però, endemés, mai hem negat l'assistència a dites reunions a cap veí que ho hagi sol·licitat.

Afirmar que un veí no pot assistir a les reunions que tenen els membres de l'Associació de Veïns és faltar a la veritat, a la més estricta veritat; és una afirmació no tan sols burda, sinó mal intencionada i mancada d'ètica; més encara quan es segueix afirmant amb ribets de calúmnia, que el que en dites reunions "se cuece" és del tot secret, ultra secret. Si això fa referència a les reunions de La Junta (cap ací creiem van els trets), quan l'autor de l'article Patrici Tixis afirma que ni els veïns ni ell mateix coneixen tot el que es fa en dites reunions, caldria preguntar: Si algun veí ha demanat informació li ha estat negada? És que en les Assemblees de l'Associació no s'ha informat de tot el que s'ha realitzat i s'ha sotmés després al criteri dels reunits? No serà també cert que alguns veïns l'únic que fan és dormir al poble, però poc o molt poc viuen i participen en la problemàtica del conjunt de veïns?

S'insinua que hi ha tensions en el si de l'Associació, que no ens entenem i que no volem que això se sàpiga, i continua insinuant que es podria pensar que en treiem algun suc d'aquesta mamella. Entre quin conjunt humà, associat o no, ja sigui uniforme o bé plural com és la nostra Associació, no hi ha tensions? Pot l'autor de dit article mostrar-nos alguna entitat en la que això no succeix? Afirmar també que no ens entenem (això també sol donar-se en qualsevol entitat o grup humà), però el cert és que al llarg dels set anys de vida de l'Associació rar ha estat la vegada que s'ha tingut que recórrer a una votació dintre de la Junta.

Ningú pot acusar a la Junta (almenys si es vol ser veraç) que hagim amagat res, però ningú pot obligar-nos, perquè seria fora de lògica, que a la més petita diferència de criteri que existís entre els membres de la Junta haguéssim de reunir a l'Assemblea de Veïns. Entrar en aquesta dinàmica seria demencial, sobretot perquè les diferències d'opinió mai han tingut una transcendència important.

En quant a "sacar jugo de la teta".. De quina "teta"? Si alguna mamella hi ha en el conjunt del Grup de Vivendes podem afirmar que no tenim cap relació amb ella, ja que només es pot treure suc d'una mamella quan s'està enganxat a ella. Que els veïns reflexionin, pensin i vigilin i ben segur que no s'equivocaran i descobriran qui són els que mamen. Nosaltres afirmem que sempre hem donat compte de la gestó administrativa i que la donarem amb proves si és necessari i mai hem tractat d'utilitzar res en benefici propi. Demanem als veïns que observin, que indaguin, i veuran qui s'aprofita de nosaltres per a profit personal. Segurament s'adonaran de coses que els interessa saber.

Es diu que amb freqüència canviem d'opinió, utilitzant una paraula que per l'autor queda, però nosaltres considerem que de savis és rectificar i si alguna vegada hem reflexionat sobre una actitud presa i hem considerat que no era del tot correcta i es podia millorar no hem duptat en reconsiderar-la.

Qui haurà estat el tan ecuanim informant que ha tergiversat tan la informació? No sabem amb quin objectiu, ho ha fet quan s'afirma que per causa de totes aquestes qüestions internes de l'Associació (creiem que es refereix a la Junta) és pel que no deixem entrar els veïns a les reunions.

Diu l'autor que com a corresponsal de Sarrià de Dalt de la Nova Revista, va demanar al Secretari de l'Associació, Sr. Lluell, si com a informant de dita revista podria assistir a les reunions i que dit senyor li va contestar que hauria de consultar-ho i que havent-ho consultat tots vàrem arrugar el nas. Neguem aquesta afirmació i desitjaríem saber qui va designar corresponsal a Sarrià de Dalt a l'autor de l'article, ja que com a part integrant de la revista que som creiem que hi teníem quelcom a dir.

No hem negat a ningú l'assistència. El que sí ens agradaria saber és què hi ha darrera de l'article "Top Secret". Què es persegueix amb ell? És una reacció davant l'actitud d'una Junta que no es deixa manipular?

(Escrit sefrendat en Assemblea General del 26 de gener 1980).

LA GENERACIÓ PENJADA

Es obvi que l'article que va sortir a la NOVA REVISTA —des d'ara anomenada POBLE— en el seu número zero, i corresponent al mes de gener, fet i pastat únicament per mi, ha portat força enrenou. La prova més evident la tenim en la resposta que fa la Junta de l'Associació de Veïns del Grup Pau ll Torras, en aquest mateix número i que fou unànimement acceptada -menys poques excepcions- en l'Assemblea de Veïns del proppassat 26 de gener, de la qual "no comparteixo ni el contingut ni la seva forma". "És una simple discrepància d'opinió, com és molt lògic que surgeixi en tota comunitat humana". Veritat?

El meu objectiu no és, ni de bon troç ferir susceptibilitats. El que ha passat és que han sorgit malentesos i falses interpretacions a un seguit de preguntes que jo havia formulat. Preguntes que hom ha capgirat, i alhora les ha convertides en afirmacions, causa d'indignació col·lectiva. Perquè s'han capgirat? Perquè s'ha velat l'autèntic sentit de l'article?

De tota manera crec que no és el moment ara de parlar de l'article del mes passat. Cal puntualitzar de retruc, la nota que surt publicada intentant respondre'm. D'ella únicament vull posar en evidència que és molt difícil parlar —en el més ample sentit de la paraula sense coneixement de causa. Sempre es rellisca.

I m'agradaria cloure l'article citant aquella frase tant popular que diu: "No ofen tot aquell que vol, sinó només qui pot". I "el que sigui frare que prengui candela."

Adeusiau.

PATRICI TIXIS

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS DEL "PONT MAJOR"

LES VORERES DEL CARRER PONT MAJOR

Qualsevol persona que transiti a peu pel Carrer del Pont Major coneix sobradament aquest problema del que avui parlem. Les voreres estan impracticables i es fa difícil en certs llocs poder-hi passar.

I més val no dir res dels dies de pluja, en el que quedés ben xop, entre haver d'anar sorteiant els cotxes mal aparcats, les basses, i quan creus que poses el peu en lloc segur resulta que t'esquitxes mitja cama, perquè el panot es mou i a sota hi ha l'aigua.

Suposo que molta gent s'hi deu haver girat més d'una vegada el turmell i tothom deu haver observat alguna mainada petita fent equilibri per passar els sots pronunciats, com els que mostrem a les fotografies.



D'escrits a l'Ajuntament ja'n'hafet l'Associació de Veïns, posant en evidència el pèssim estat del terra. Amb data 9 de maig del 1979 tingué entrada al Consistori el primer escrit denunciant el mal estat de les voreres. Malauradament, i no sabem per quina causa, el nostre Ajuntament no ens va fer cas. Per això l'Associació hagué de tornar a la càrrega amb un nou escrit i acompanyant més fotografies, amb data 5 de novembre del 1979, mig any després. En síntesi, es repetia el que ja s'havia dit i endemés s'hi afegia que havien passat sis mesos sense saber res del que s'havia informat.

En aquesta segona ocasió, després d'haver demanat inclús permís perquè algun particular decidit volia arranjar-se el troç del davant de casa seva ell mateix, l'Ajuntament va contestar dient que l'arranjament de voreres del Pont Major no estava previst en el Projecte d'establiment i reposició de voreres (1.ª fase), que ja havia estat adjudicat.



Per a consolar-nos se'ns va dir que l'execució —no sabem quan— la portarà a terme la Brigada Municipal d'Obres, un cop estigui constituït el corresponent equip de voreres.

I mentrestant hem pogut observar que a Girona, i concretament al Carrer de Santa Clara, s'està portant a terme la reposició dels panots en bon estat de les voreres, per uns de nous, sense que el canvi obeeixi a cap altra raó que no sigui la de que el contractista no té gaire feina en aquests moments, i comença a aixecar voreres allà on li sembla, sense que s'hagi establert cap prioritat.

I des d'aquí, a dos mil metres de l'Ajuntament, ens atrevim a demanar una sola cosa:

Seria molt pregar que s'arrangesin primer les voreres en autèntic i perillós mal estat?

Suposem que no haurem d'arribar a crear el Consell Municipal del Pont Major, perquè ens en facin cas.

A.V. Pont Major

L'AIGUA POTABLE

La manca d'aigua als casolans pous del Pont Major és un fet palpable, ara més que mai. Com a molt, els veïns que utilitzen aigua dels pous s'havien vist afectats pel problema en estius particularment secs, que comportaven el lògic eixugament dels pous. Però veritablement no hi havia hagut malestar per l'aigua en mesos d'hivern, com passa actualment.

El consum d'aigua ha anat en augment, a totes les cases. També estiren molta aigua les empreses, amb els seus privats pous, que en front del problema i al disposar de medis, enfondeixen els seus pous en perjudici dels modestos veïns. És un fet comprovat, com també ho és el que cada dia hi ha més gent del Pont Major que, veritablement preocupats,

han començat a demanar informació o aprofitant que la xarxa d'aigua passa per la vorera dels números imparells han portat a terme llur instal·lació.

L'Associació de Veïns, al posar en coneixement de tots els afectats per aquesta qüestió aquest fets, voldria aplegar els interessats i portar a terme una acció conjunta, per tal que si s'hagués d'aixecar un tram de vorera i s'haguessin de fer obres, aquestes fossin ràpides, portessin el mínim de molesties i resultessin més econòmiques per a tothom.

Les voreres estan impracticables, i per això no podem pretenir la seva reposició si poc temps després s'han d'aixecar novament per fer les rases de conducció d'aigua potable.

Perquè hom ho sapiga, les despeses de les perllongacions de les branques des del punt a on ara arriba la conducció fins a la casa que ho demani, són a càrrec del sol·licitant, així com també les escomeses de cada casa, des del ramal fins a la caixa a on hi van els comptadors.

Aquesta és la feina de la Companyia d'Aigües. Després de la instal·lació del comptador i tubs de distribució interior de la vivenda, pel cas que no serveixin els antics, van a compte igualment del sol·licitant i llur instal·lació l'ha de fer un lampista.

Tenint en compte de què es preveu un estiu molt eixut, hem cregut oportú de cridar l'atenció sobre aquest problema perquè tothom qui hi estigui interessat no esperi quan es trobi sense aigua per a començar a fer els passos, sinó que ja ho faci des d'ara i millor si es portés a terme de conjunt.

Si hi ha algú que no vol posar-la és ben lliure de fer-ho, si vol estalviar unes pessetes i creu que a ell no li mancara l'aigua. Això és així, passarà i, com molt bé saben els veïns del carrer Carme Gubert, que fa poc han posat l'aigua, ha passat ben recentment.



CANVIS EN L'ADMINISTRACIÓ DEL CEMENTIRI

El Cementiri Parroquial del Pont Major ha estat a punt de passar a ser gestionat per l'Ajuntament de Girona, i si no ha estat així, el motiu està en què un grup de persones, constituint-se en Junta d'Administració, i amb el beneplàcit parroquial, se n'ha fet càrrec.

Els benivolguts membres que la componen són: Mn. Quim Pla, Rector; en Jaume Regàs; en Pere Batllori; en Zacaries Hurtado; en Joan Pallàs (pare); en Narcís Palahí; la Sra. Francesca Colom, i l'eixerida Carme Grau.

El prop-passat 10 de gener, dia en que es constituí formalment la Junta, es varen tractar els temes de l'ordre del dia, en el que, com sempre passa a tot arreu, l'apartat econòmic resultà ser el fort.

Els preus que regiran a partir d'ara oscil·laran sobre les 15.000 ptes per ninxo, doncs aquesta quantitat és la que actualment suposa el cost de construcció d'un ninxo.

A més, es fixa una quota de 350.- ptes anuals per a la conservació dels ninxos i de 1.000 ptes pels panteons.

Uns dies més tard hi hagué una segona reunió de l'emprenedora Junta per tal de decidir la immediata actuació a fer, establint-se d'aquesta manera:

A curt termini: Arreglar la porta del cementiri.

Tirar mata-herbes a les avingudes interiors.

Podar els arbustos, netejar les voreres,

Zones de gespa i la fossa comú.

Delimitar els termes exactes del Cementiri.

Netejar l'anomenat Cementiri dels Protestants.

Comprar papereres i arranjar el pou

A llarg termini: Posar gravilla a totes les avingudes.

Previsió per a la construcció de nous ninxos.

Constitució d'un fons per a reparació i arranjamant, cada dos o tres anys, dels ninxos existents.

Construcció d'un columbari.

La Capella encara està en bones condicions.

Si és possible es netejaran també els voltants del cementiri per fora.

La tasca que aquestes persones volen portar a terme és certament estimable i digne d'agrair, ja que encara avui dia hi ha molta gent que pensa que parlar del cementiri porta mala estrugança.

O és que pensen que són immortals?

J.P.



LA CARRETERA DE GIRONA A PALAMÓS _____ per JOAN PALLAS

El PUNT-DIARI del 27 de Gener novament portava en les seves planes la desesperada queixa dels nostres companys de l'A.V. de Pedret, aixecant la veu contra les desgràcies ocorregudes arran del dolentíssim estat de la carretera: llur estretor, l'inexistència de voreres, el constant tràfec i el risc que suposa anar a peu per aquells indrets.

Ben cert que Pedret és un punt negre en la circulació d'entrada a Girona, i una indecència pels de casa i pels forasters, que a l'any 1980 Girona tingui un accés que gairebé estigui en les mateixes condicions que en el segle passat quan era camí ral.

L'encreuament de dos vehicles esdevé en ocasions perillós, doncs el lloc per a passar és molt petit i els vianants s'arrisquen cada vegada que passen a peu, que qualsevol esbojarrat del volant, s'els endugui pel davant.

Heu pensat mai que si visquessiu allà, hauríeu de tenir un retrovisor a la porta de casa per tal que al treure el nas per sortir al carrer no us l'esclafés d'escallimpantes un camió, un cotxe o una moto?

Per desgràcia el problema de la carretera no queda reduït a Pedret, i els habitants del Pont Major ho sabem molt bé. Degut a la seva llarga recta i al paviment en bon estat, la carretera convida a córrer sense gairebé adonar-se'n el conductor. Per als temeraris, aquest troç els hi serveix per a fer "fardades" amb avançaments suicides.

I amb el constant augment de població del sector de la Presó i Els Salessians, ha augmentat considerablement el nombre de vehicles, no passant gairebé una setmana que no hi hagi alguna patacada.

Es va massa depressa. L'Ajuntament, per pròpia iniciativa, va convertir en "40" totes les senyals. Actualment hi ha vuit senyals de 40 km/h. per anar del Pont a Girona. I així, al cap de poc de saber-ho, sembla que la Policia de Tràfec, veient que era un bon punt, va començar a venir amb el ràdar, esgotant ràpidament el carret de fotografies. Des d'aquestes planes us diem que hi haurà multes per tothom. El mateix redactor que signa aquest treball ha estat víctima del flash.

Però a hores d'ara està més que comprovat que posar multes no és cap solució, perquè els perills continuen essent-hi presents. Aquesta qüestió s'ha de resoldre portant a terme un conjunt de mesures, que les ha de portar a terme l'Ajuntament, sabent que compta amb el suport de l'Associació de Veïns.

I per parlar de solucions possibles des del punt de vista tècnic, alguns membres de la Junta conversarem amb el Sr. Curbet, quedant que li presentarien unes quantes propostes per a dur-les a la pràctica, en cas de que els tècnics ho consideressin viable i econòmicament possible.

La part realment conflictiva comença venint de Girona, i després d'atravessar Pedret, a la Gasolinera i els Salessians. Aquest punt, entre els estudiants que fan "stop", els que van a peu a Girona, els que esperen l'autobús, els que van amb bicicleta i els cotxes que surten del Professional i de la Gasolinera, és molt conflictiu; realment la cosa incomprendible és que no hi hagi més accidents.

Problemàtics són també els trencants cap a l'esquerra, a la zona dels pisos de l'Ecisa, a la Presó i voltants, i a Obres Públiques, sense oblidar-se de Can Camaret-Decsa, a la dreta, i també a Carme Gubert-Cases Noves.

Igualment difícil es fa l'entrada i sortida dels pisos de l'Obra Sindical per l'antic carrer de la Prosperitat, amb cotxes amuntegats damunt la vorera, gairebé al mig de la carretera en dies discotequers.

Propostes a fer:

Atès el fet que actualment la velocitat està reduïda a 40 km/h. —i que només compleixen les bicicletes—, l'actuació podria ser aquesta, desestimant d'entrada la implantació de semàfors, que de moment són innecessaris:

- 1.- Mantenir el disc de 40 km/h. des de Can Punxa fins a la sortida del Pont Major, cap a la Paret Nova.
- 2.- Canviar a 60 km/h. el troç des de Pedret a Can Punxa, mentre no estiguin construïts i habitats els pisos del Patronat Santa Creu, i les naus industrials de l'Homs.
- 3.- A sota de cada disc de 40 posar un disc prohibit avançar.
- 4.- Pintar ratlla contínua des de Can Punxa fins el semàfor del Pont de l'Aigua, deixant discontinua, però mantenint la prohibició d'avançar, en cadascun dels trencants de carrer a dreta i esquerra, i a l'entrada dels quals legals i declarats.
- 5.- Circulació dels autobusos en direcció a Girona per la via lateral de servei, des de la fàbrica Boadas, fins a Els Salessians, tot arranjant el tram de davant els pisos verds i permetent l'aparcament en aquest vial de servei només en el costat de les vivendes.
- 6.- Enllumenat del troç de la fàbrica d'embotits, lloc de pas difícil, de dia i de nit, cobrint la cuneta.
- 7.- Pintar un pas cebrat als Salessians, enfront a l'Escola Professional, on hi ha la parada de l'autobús.
- 8.- Augmentar la vigilància nomenant un servei diari i continuat de la policia municipal, especialment a les hores punta.

Aquesta relació ha sorgit de la consulta feta a diverses persones i de la pròpia iniciativa de l'Associació de Veïns. Dintre la primera setmana de febrer es portarà a l'Ajuntament.

Si hi ha algú que tingui algun suggeriment a fer que ens ho digui; i si algú no hi està d'acord, que ens ho faci saber igualment.



CONTRAPUNTS

—Altra vegada hem pogut observar terra i grava caiguda de camions i escampada precisament en un lloc perillós: la corva del semàfor del Pont Major. Perill per bicicletes i motos, i molesties de pols i pedres per les esforçades mestresses, havent de tirar aigua i anar-ho recollint dia a dia. A ON ERA L'ESCOMBRIAIRE?

* * *

—Cada dilluns al matí, la vorera dels números parells del Carrer Pont Major apareix plena de papers, envoltoris i brutícia en general. Quan és el temps en què es venen gelats l'origen ja el sabem. A l'hivern, no... per ara.

* * *

—Hi ha una àmplia explanada al costat del camp de futbol, a la zona de baix, que només serveix d'aparcament els dies de partit. Llàstima! Què creieu que s'hi podria fer?

* * *

—Els solars no edificats que hi ha al sector del Cementiri, Presó i Salessians, són un niu de porqueria, de deixalles i d'abocador d'escombraries. Els seus propietaris s'en desenten de la neteja, mentre especulen amb el pam quadrat. Saben que els han de tenir tancats. Perquè no ho fan?

* * *

—Hi ha gent que encara tira escombraries directament al riu. Els uns ho fan des de casa seva mateix. Altres van fins a la pista (plaça de l'Om), i n'hi ha que s'acosten fins al Pont de l'Aigua, per tirar-les al costat de la casa n.º 129. Encara hi ha gent tan bruta?

* * *

—Està aprovat el projecte d'enllumenat de l'antic carrer de la Prosperitat, que temps enrera va demanar l'Associació de Veïns a l'Ajuntament. En el transcurs d'aquest any es portarà a terme. Ja començava a ser hora!!

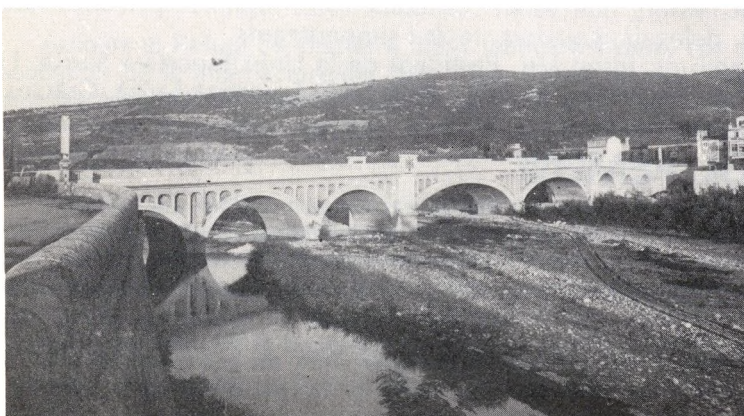
* * *

—Si hi ha alguna noia, de 10 a 20 anys, que estigui interessada en formar part del que serà aviat el grup de MAJORETTES DE GIRONA, o algun xicot que vulgui ser de la banda de cornetes i tambors, que ho digui. Per això pot posar-se en contacte amb en Miquel González, que portava fins fa poc les Majorettes de Germans Sàbat, i que viu al Carrer Pedret, 32, 1.er-2.º. Tel. 21 24 69

* * *

—AUTOBUSOS.- Diferents persones s'han dirigit a TEISA i a l'Associació de Veïns per tal de demanar que es posi un cotxe que surti de Girona a les tres de la tarda i passi pels volts d'un quart de quatre pel Pont. Així es solucionaria el problema del dinar de molts estudiants que van a l'Institut, que al arribar a tres quarts de dues i començar a tres quarts de quatre, només tenen quinze minuts escassos per a dinar; o que no poden fer-ho a casa seva.

A.V. P.M.





ENTREVISTA AMB EL PRESIDENT DE LA UNIÓ ESPORTIVA SARRIÀ JOSEP MIR

Un nou any ha començat però per la Unió Esportiva Sarrià (U.E.S.) els problemes són els mateixos o encara s'han complicat més. És per això que em vaig posar en contacte amb el seu President, per a parlar una mica sobre les perspectives d'aquest any. Aquestes són les qüestions que vàrem tractar:

—Com es presenta aquest any nou? (Aspectes generals del Club, així com s'hi hi ha algun projecte en alguna de les Seccions).

—De moment es presenta molt negre, perquè sembla estrany i incompreensible que per fer esport calguin tants diners. Avui totes les estructures jeràrquiques esportives del país recomanen el foment de l'esport, però, què fan ells per ajudar-nos? Res, o gairebé res. Sempre surten beneficiats els mateixos. I per si fos poc, amb les pujades del petroli, la llum, el butà, viatges...s'han apujat molt. —Valgui com exemple el cost de la llum: si fins ara pagàvem 20.000 ptes ara pagarem el 21% més.

Com podeu veure, ens enfrontem amb moltes despeses i mínimes són les ajudes que rebem.

Actualment, el nostre projecte a curt plaç és el de promocionar la gimnàstica per la gent gran. El nostre propòsit és començar com més aviat millor, però abans cal adequar uns locals per a poder-los utilitzar com a gimnàs.

En la nostra conversa amb el President, el futur també hi té cabuda.—**Quins són els objectius que s'ha marcat el Club, tant a curt com a llarg plaç?**

—El nostre objectiu primordial és el de fomentar l'esport a tots els nivells. És per això que el nostre interès màxim és el de vetllar per la mainada del poble, el d'oferir-los-hi el poder practicar l'esport que més els hi agradi, sempre dintre de les nostres possibilitats.

—Actualment, quin és el problema més greu amb el que s'enfronta el Club?

—Com ja heu pogut comprovar, el nostre principal problema és l'econòmic. Anys endarrera les ajudes que rebíem eren més nombroses. Les que vàrem rebre per a la cobertura del Pavelló: del C.S.D., la Diputació, l'Ajuntament, és poden valorar com a positives. Però també cal dir que en aquest aspecte, l'ajuda més positiva que hem rebut és l'efectuada pels socis, els quals varen avalar els préstecs de "La Caixa".

Actualment, l'única entitat que segueix ajudant-nos és el C.S.D. Pel que fa referència a la Diputació i al Consell Municipal de Sarrià —més concretament, a la seva Conselleria d'Esports, jo m'atreveixo a dir inclús: Que n'hi ha de Conseller d'Esports?—

Tot són bones paraules, però de fets res de res. La resposta que ens donen és que les nostres instal·lacions no són municipals, i per tant no hi poden posar diners. Penso que estar darrera la barrera és molt fàcil, ja que mentre uns treballen els altres s'ho miren, i després se n'aprofiten.

No demanem un complex Poliesportiu com el que construiran a Salt, només demanen una ajuda per a poder pagar la llum i l'aigua .

Per tal que un club funcioni bé cal que estigui mínimament estructurat.

—Com funciona la UES?

—La Junta General està composta per representants de totes les Seccions de que disposa el club: handbol, basquetbol, natació, patinatge, muntanyisme, tennis. A part, cada Secció es reuneix pel seu compte. Les reunions de la Junta General són setmanals, solen fer-se cada dimarts, al local social del Club.

També parlem dels socis.—**Quants socis té la Unió Esportiva Sarrià? I que els hi demanaria el Club?**

—Actualment tenim uns 520 socis. La Junta els hi demanaria el màxim de participació a tots els nivells. També ens agradaria que introduïssin els seus fills en les diverses Seccions del Club. A partir d'aquí podrien ajudar als entrenadors o col·laborar en algun desplaçament, posant a disposició el seu cotxe. D'aquesta manera ens farem més nostre el Club i veurem l'esport d'una altra manera, no només com un espectacle sinó com una afició, perquè ho sentim. Així tots contribuïrem a que el futur sia molt més clar i amb moltes més possibilitats per a tothom. Abans d'acabar aquesta xerrada vull agrair personalment l'esforç que estan realitzant totes aquelles persones que treballen pel bé del Club i a tots en general: entrenadors, delegats, jugadors, socis i simpatitzants.

D'aquesta manera acabem l'entrevista realitzada amb en Josep Mir, President de la Unió Esportiva Sarrià. Li desitjem que els problemes es solucionin quan més aviat millor, pel bé de tots i de la Unió Esportiva Sarrià. Gràcies.

HANDBOL FEMENÍ

Des de fa dos mesos la secció d'handbol de la UES ha obert les portes a les noies. Actualment una quinzena de noies entrenen tots els dimecres, a les 10 del vespre, al Pavelló de Sarrià. El seu entrenador és en Juli Masó.

El problema és la manca d'equips femenins a la província de Girona; només hi ha un equip a Lloret; després cal anar a Barcelona.

Es comunica que a partir d'aquest mes, cada dimecres de 6 a 7 de la tarda, entrenaran al Pavelló les noies de categories més petites.

APA, NOIES! Perquè nò provar-ho?

Parlem de... **BASQUETBOL** amb *Martí Geis*

— **Quantes temporades fa que funciona aquesta Secció?**

— Aquesta temporada és la tercera.

— **Com se us a portat el Club?**

— D'impediments, cap. Al contrari, ens ha donat moltes facilitats. Ara ens han adequat el Pavelló amb unes cistelles abatibles i hi podem entrenar dos dies a la setmana.

Els ens deixen fer, el que passa és que ens trobem sols; la nostra Secció consta d'un delegat d'equip, l'Enric Taulé, i jo que sóc l'entrenador. Per això caldria que sortís algú interessat en ajudar-nos, li agrairíem molt.

— **En iniciar el basquet a Sarrià, a quin nivell vas trobar a les noies interessades en jugar?**

— Evidentment, poques eren les que havien jugat alguna vegada. Totes elles o gairebé totes n'havien sentit parlar, però que sabien de que anava només dues o tres. Pràcticament vàrem començar de zero. També ens vàrem haver d'enfrontar amb l'edat de les noies. Totes elles o gairebé totes tenien l'edat de seniors o juniors, i tots sabem que per a iniciar-se en un esport s'ha de començar per la base. Es per això que des d'aquestes línies aprofito per fer una crida a totes aquelles noies que estiguin interessades en iniciar-se en el bàsquet, que no tinguin por de venir als entrenaments nostres. Els dies i hores són els següents:

— dilluns: de 8'30 a 10.

— dimecres: de 9 a 9'30.

— **Com han evolucionat les teves jugadores?**

— Molt bé; el seu nivell va pujant cada dia més. Inclús hi han hagut dos equips que militen en categories superiors que s'han interessat per fer-se amb els serveis de dues jugadores nostres.

Veritablement hi ha gent amb molt de futur.

— **Quin és el futur del bàsquet a Sarrià?**

— El futur a Sarrià pot ser molt bo. Per això cal promocionar el bàsquet de base, mitjançant la creació del minibàsquet. La cosa ideal seria que algunes jugadores de l'equip senior es dediquessin a les petites en grups reduïts; d'aquesta manera s'aconseguirà una bona base, uns bons fonaments.

Com podem veure, en Martí està molt animat i té ganes de que tot rutlli bé i que es treballi des de la base, però com molt bé diu ell, amb dues persones poques coses es poden fer.

Ens acomiadem d'en Martí tot desitjant-li molta sort i encoratjant-lo perquè segueixi treballant amb tanta il·lusió com ho ha fet fins ara.

ALPS 79

Des de la nostra infantesa, quan estudiàvem geografia, observàvem que el Mont-Blanc era la fita més important del nostre continent.

En començar la nostra tasca excursionista i fent les sortides típiques per les nostres comarques, es va despertar en nosaltres l'esperit d'arribar cada dia a pujar més amunt. Més tard, alternant amb les sortides abans esmentades, vàrem fer del Pirineu el nostre terreny de joc, arribant, ja, a trepitjar els cims de més de 3.000/m.

Tots somniàvem la mateixa cosa, però ningú en parlava: assolir els 4.000 metres. Al principi va quedar com un projecte molt llunyà que amb el pas del temps la nostra il·lusió s'anava tornant realitat: assolir els cims del Mont-Blanc.

Heus ací que després d'una preparació tant física com informativa, el passat 15 de juliol ens posàrem en camí cap a Chamonix, la capital mundial de l'alpinisme, dominada per les impressionants muntanyes alpines, i entre elles, el nostre objectiu: el Mont-Blanc. El dia 17, després dels preparatius, ens diposem a emprendre la primera part de la nostra ascensió al Gegant d'Europa, que ara passem a comentar-vos.

Un tren cremallera ens deixa a un indret anomenat Nid d'Anglis (el Niu de l'Àliga). D'allà, i juntament amb una caravana bastant nombrosa de muntanyencs, -després d'unes dues hores de plàcid i agradable caminar, tot contemplant allò que la natura ens brindava en mig d'agulles i geleres-, arribem al refugi de Tête-Touge a l'alçada de 3.151 metres. Vàrem esmorzar tot fent el nostre comentari sobre el que vàiem davant els nostres ulls. Després de calçar-nos els grampons i posar al nostre abast tot el material que podíem necessitar, comencem la pujada cap al refugi de Gouter. Aquest troç no és que revesteixi gaires possibilitats, però sempre s'ha d'estar alerta a les caigudes de pedres, les quals són molt freqüents.

Arribats al Refugi de Gouter a 3.817 metres d'alçada, ens vàrem assebeitar de la internacionalitat dels Alps, doncs hi havia gent de totes les nacionalitats; però el que de veritat ens va alegrar va ésser el trobar-nos amb altres catalans, amb els quals vàrem passar moments molt agradables.

El refugi era molt curiós, doncs estava construït totalment d'alumini, a efectes de les inclemències del temps en aquelles altures; per dins resulta molt acollidor, al estar revestit de fusta. La cosa més espectacular és el seu mirador, que sembla una finestra oberta al cel, des d'on es contempla un fabulós espectacle de llum i silenci.

A les ascensions als Alps, degut a l'alçada, la neu hi juga un paper molt important. Això fa que els horaris estiguin sotmesos a les hores en què el blanc element està en millors condicions; la seguretat de l'alpinista és molt més gran. Nosaltres ens vàrem posar a dormir quan encara era clar i ens vàrem llevar a les dues de la matinada.



Al sortir del refugi la primera cosa que es fa és encordar-se amb els companys i calçar els grampons. Tot seguit, comença l'ascensió, que encara que sigui de nit, l'itinerari és perfectament visible degut a la gran quantitat de lots. La neu és forta, sentim la fressa dels grampons al clavar-se, i un aire fred ens "fa moxaines" a la cara, el que fa que cada vegada ens abriguem més.

Després de superar les dretes pendents del Dòme de Gouter a 4.200 m. podem presenciar un espectacle fabulós, una meravellosa sortida de sol, que vesteix la neu d'un color daurat. Al mateix temps veiem el nostre objectiu. El veiem aprop, però tots sabem que encara resta força per arribar-hi. La muntanya agafa unes característiques molt abruptes, i al caminar hem de mirar allà on posem els peus —no volem pensar el que seria caure per aquelles cingleres, veritables tobogants de glaç.

Però la nostra il·lusió és massa forta per defugir del nostre propòsit. Un seguit de perfilades crestes de neu, per on passen ben just els nostres peus, marquen clarament l'itinerari.

Cada cop el tenim més aprop; un últim esforç i ja hi som. Saber que resten pocs metres per a conquerir el nostre objectiu ens estimula molt més. El nostre desitg està a punt d'ésser realitat.

Una vegada al cim tot és joia i ens invadeix una profunda satisfacció d'haver-ho aconseguit. Contemplem una i altra vegada el fabulós paisatge: neu, glaç, roca...

Potser per a molts de vosaltres no revesteixi gran importància, però nosaltres considerem aquesta ascensió com una gran victòria personal.

PROGRAMA DE SORTIDES - Grup de Muntanya UES

10 de febrer: Pic de les Bruixes (col.lectiva),
 24 de febrer: Carlit (Pirineu francès),
 2 de març: Les Agulles-Puigsacalm (col.lectiva).
 15-16 de març: Moixerco.
 23 de març: Rupit-Cingles de Caravall (col.lectiva).

INFANTILS

10 de febrer: Talaixà.
 2 de març: Puigsacalm per Coll de Barcons.
 23 de març: La Salut - El Far.

Grup de Muntanya UES

L'EDUCACIÓ FÍSICA A L'ESCOLA

Amb un plantejament des de la Conselleria de Cultura del Consell Municipal, intentem cobrir una llacuna molt seriosa que tenen la majoria de centres docents: l'Educació Física.

Amb un dedicació prou ampla, he començat aquesta tasca a l'escola "Montserrat" de Sarrià. Després de combinar-nos els horaris amb els professors d'EGB, inicio les activitats que pretenen una educació integral del nen.

Per tal que valoreu l'orientació que donaré us escric els objectius primordials que he establert:

Abans de res, és convenient que us exposi què entenc jo per Educació Física. Per a mi no és només córrer o fer gimnàstica, o fer un esport; són totes aquestes parts combinades. L'Educació Física tendeix cap al DESENVOLUPAMENT I FORMACIÓ INTEGRAL DE L'INDIVIDU, ACONSEGUINT AIXÒ MITJANÇANT EL MOVIMENT. D'aquesta manera podem arribar a un millor coneixement del propi cos, a aconseguir una expressió corporal més lliure. Endemés dels desenvolupament del cos els ajudem a desenvolupar la seva personalitat.

Per tal d'aconseguir aquesta educació integral em valdré d'aquests medis: exercicis bàsics per afavorir el desenvolupament psicomotor:

- educació física de base.
- gimnàstica educativa.
- esports.
- jocs.
- moviments rítmics i expressius (dances, mim..)

- Per tant, les finalitats de l'educació física són les següents:*
- desenvolupament físic-motor harmònic.
 - desenvolupament de la personalitat-psíquic.
 - desenvolupament intel·lectual.

A l'hora de programar una classe d'educació física cal tenir molt en compte les edats dels nens ja que segons les edats varien les necessitats.

per els de 1.ª etapa cal desenvolupar, degut a la seva importància:

- recerca de la lateralitat (molt important a l'hora de començar a llegir i escriure)
- l'equilibri i la coordinació dels moviments.
- iniciació als coneixements de l'esquema corporal.
- desenvolupament muscular.
- expressió corporal.
- domini de baló.
- desplaçaments per l'espai.

- Per als de 2.ª etapa cal tenir en compte:*
- iniciació al treball de grup.
 - coordinació òculo-manual.
 - coordinació dinàmica general (salts, obstacles....)
 - equilibri i agilitat.
 - condicionaments físics: resistència orgànica, força, flexibilitat, potència.

A tot això cal adjuntari l'inici al coneixement i pràctica de diversos esports: atletisme, futbol, handbol, voleibol, rugby, gimnàstica...

Aquest esport, no s'ha d'entendre i organitzar com a competició; hem de fer esport perquè ens agrada i el que ens agrada; així són ells els qui escolleixen. Per desgràcia, no tothom ho enten d'aquesta manera i com a mostra d'això només cal mirar les estructures esportives del país, totes basades en la competició. Les competicions escolars esportives poden arribar a afectar la personalitat pròpia dels nens, molts són els casos de frustracions degut a perdre un partit o quedar eliminat d'una competició. La competició t'obliga a fer una selecció dels millors de cada especialitat. Els nanos que no són escollits es senten marginats, i els hi pot produir un trauma que els pot afectar per tota la vida. La competició esportiva és negativa en tots els aspectes, ja que no ajuda ni gens ni mica al desenvolupament dels nanos, al contrari els fa més agraïssius, més egoistes.

La competitivitat entesa en el sentit individual és positiva, ja que el fa lluitar, el fa lluitar per a millorar. Per desgràcia és molt difícil aconseguir la no competitivitat en l'esport. Els nanos esperen ésser gratificats per tot el que fan; quan aquesta gratificació no hi és els hi costa molt participar-hi. Aquí la nostra feina és molt important, cal MOTIVAR-LOS.

El preparador físic ha de tenir un mínim de coneixements pedagògics i psicològics a part de tenir certs coneixements tècnics. L'esport no s'ha de deslligar de cap manera d'uns principis pedagògics.

Com podem veure l'Educació Física és necessària per ajudar als nois i noies a desenvolupar-se tant física com psicològicament, i per a integrar-se a la societat.

Però a molta gent no els hi sembla així, ja que l'ajuda que reb l'esport escolar i l'esport en general, és mínima. No es fa cap intent seriós per a promocionar-lo. Cal començar a treballar i fer-ho bé.

ELS RESULTATS I LA UNIÓ ESPORTIVA SARRIÀ



HANDBOL

ALEVINS

12-1-80: Lloret 9 - UES Salt 3.
 19-1-80: GEiEG 10 - UES-Ter 15.
 UES-Dalt 2 - Bordils 15.
 26-1-80: Figueres 10 - UES-Dalt 1.

INFANTILS

Lloret - UES Dalt 8.
 GEiEG 20 - UES-Ter 13.
 UESDalt 9 - Bordils 20.
 Palafrugell 20 - UES-Dalt 9.

CADETS

12-1-80: Lloret 22 - UES-Dalt 11.
 19-1-80: GEiEG 8 - UES-Ter 17.
 UES-Dalt 10 - Bordils 16.
 26-1-80: Figueres 19 - UES-Dalt 18.

JUVENILS - LLIGA PROVINCIAL

13-1-80: Celrà 7 - UES-Dalt 40.
 UES-Ter - Figueres
 20-1-80: UES-Dalt - Bordils.
 GEiEG 10 - UES-Ter 12.
 27-1-80: UES-Ter 23 - UES-Dalt 26.

SENIORS - LLIGA PROVINCIAL

Celrà - UES (Suspès per la pluja).
 UES 18 - Bordils 15.
 CIR n.º 9 26 - UES 20.

1.ª DIVISIÓ NACIONAL

13-1-80: UES 13 - Molins de Rei 23.
 19-1-80: Vinarós 14 - UES 21.
 27-1-80: UES 22 - Gavà 18.

BASQUETBOL

12-1-80: Juniors: B.C. Palamós 52 - UES 23
 Seniors: C.D. Amer - UES.
 19-1-80: Juniors: B.C. Palafrugell 32 - UES 60.
 26-1-80: Lloret 60 - UES 38 equip senior.

Torneig de Nadal "In Memòriam" Joaquim Mir i Roca

Alevins: Es va proclamar campió l'equip de la Unió Esportiva Sarrià-Ter. L'Albert Rigau, jugador de la UES-Ter va ésser el màxim golejador del Torneig. El C.B. Bordils va emportar-se el Trofeu a l'equip menys golejat.

Infantils: L'equip guanyador del Torneig va ésser la UES-Ter. El Trofeu al màxim golejador va ser atorgat a en David Mercader, de la UES-Ter. En Jordi Carreras, de la UES-Ter va ésser el porter menys golejat.

Cadets: Igual que en les altres dues categories, el guanyador del Torneig va ser la UES-Ter. En Jesús Mach i l'Eudard Castellanos varen ésser el màxim golejador i el porter menys golejat de la seva categoria, respectivament; tots dos de la UES-Ter.

Cal dir que el Torneig, en general, va representar un èxit total en tots els sentits: organització i participació. Varen participar un total de 220 nanos, als quals se'ls hi va donar un diploma del C.S.D.

Les Entitats que varen col·laborar en aquest Torneig varen ser: C.S.D., F.P.B., President F.P.B., Consell Municipal de Sarrià, B. Catalana, "La Caixa", Banc de Bilbao, Coca-Cola.

Esperem poder tornar-ho a organitzar el proper Nadal.



PONT MAJOR: FUTBOL



El C.D. Pontenc, un dels primers equips de la ciutat de Girona, es troba des de fa molt temps amb unes instal·lacions molt deficientes i totalment escasses per a les seves necessitats, a més d'algunes altres que també les fan servir.

El més greu amb què es troben pot ser és el de l'enllumenat elèctric. L'instal·lació per la qual s'alimenten els focus del camp i vestuaris és produïda per un grup electrògen amb massa anys al damunt per fer res més que estossegar una mica quan hom intenta posar-lo en funcionament i això no deixa de ser molest per als jugadors i entrenadors dels diferents equips, doncs no saben mai si podran entrenar o bé hauran de jugar abans d'hora per causa de força major

La Junta Directiva ja fa temps que, fent-se ressò i assabentats de tots els problemes d'instal·lacions que envolten el camp d'esports estan lluitant perquè algú els escolti, però fins ara, a part de moltes promeses i bones paraules, només s'han trobat amb portes tancades.

S'han fet els passos necessaris i alguns més perquè els estaments oficials hi posin ma, ja que el camp d'esports és municipal. Fa cosa de tres mesos més o menys, que s'hi presentaren, entre altres personalitats, el President de la Federació Catalana de Futbol, el Batlle de Girona, el Conseller d'Esports de l'Ajuntament i algun d'altre que ara no ens ve a la memòria. La deducció que se'n va treure ben clara i refermada va ser que les instal·lacions havien de ser remodelades i acabades d'arranjar d'un vegada per sempre. Però altra cop ha passat el temps i quan semblava que ja tornaríem a quedar oblidats ens vàrem assabentar de que en un Ple de l'Ajuntament s'havia aprovat el projecte per arranjar el camp. Ara la gent es pregunta qu'en portarà a la practica el projecte, i quan sera que es comencaran les obres?

Malgrat tot, hem consultat a alguns membres de la Junta i unanimitament ens han manifestat que no defallirien i que seguirien fent els passos necessaris i omplint tots els papers que calgui anirien a parlar amb les persones precises per acabar d'una vegada i per sempre amb aquesta vergonyosa situació, doncs el C.D. Pontenc ha de gaudir d'unes instal·lacions decents com li correspon a una Entitat de la seva antiguitat i anomenada.

N. BAIX

Resultats del mes de gener i propers partits del mes de febrer

1.er EQUIP

| | | | |
|-------|---------------|-------------|---|
| GENER | Pontenc, 2 | — Perelada, | 2 |
| | Salt, 0 | — Pontenc, | 0 |
| | Pontenc, 3 | — L'Escala, | 2 |
| | Pontenc, 4 | — Montagut, | 2 |
| | La Cellera, 4 | — Pontenc, | 2 |

| | | |
|--------|---------|--------------------|
| FEBRER | 3-2-80 | Pontenc - Borrassà |
| | 17-2-80 | Pontenc - Vidreres |
| | 10-2-80 | Vilobí - Pontenc |
| | 24-2-80 | Llançà - Pontenc |

JUVENILS

| | | |
|------------------------|---------|---------------------|
| Vidreres 4 - Pontenc 2 | 10-2-80 | Pontenc - Palafolls |
| | 24-2-80 | Pontenc - Sàbat |
| | 3-2-80 | Vilobí - Pontenc |
| | 17-2-80 | Caldes-Pontenc |

ALEVINS

| | | |
|------------------------|---------|-------------------|
| Pontenc 2 - Sporting 0 | 9-2-80 | Pontenc - Bescanó |
| | 16-2-80 | Sarrià - Pontenc |
| | 23-2-80 | Pontenc - Salt B |



LA BÚSTIA DE POBLE

Grenoble, 2 de Gener de 1980.

Amics de la informació de Sarrià:

Encara que em sembla que arribo tard, vull fer un assaig de participació en l'elecció del nom del Butlletí. Almenys, si ja no és possible cap més debat, m'agradaria que la meua opinió quedés clara.

Com ja us podeu imaginar el nom que jo proposo és el de CARRILET. Senzillament perquè això significa recuperar històricament l'única tasca sèria que hi ha hagut a casa nostra de fer i donar informació.

Conec les raons contràries a la recuperació d'aquest nom. CARRILET, durant més de sis anys, s'ha associat a una revista, a un grup de gent i a una forma determinada de fer i de pensar. S'em fa difícil pensar que recuperar el nom pel butlletí signifiqui també recuperar la mateixa personalitat que tenia l'anterior CARRILET.

Primer, perquè avui el que intenteu de fer no és pas una revista amb una opinió pròpia sinó un butlletí a on cada entitat donarà llur informació. Això comportara globalment una actuació impersonal de la redacció.

Segon, perquè, sortosament, els temps no són els mateixos. Ara ja no és necessari dir les coses en semiclandestinitat ni tampoc fer-ho entre línies. Avui, s'ha de poder opinar sense que això hagi de ferir ningú; primer costa, però després les patacades adoben (el primer número del butlletí n'ha sigut una mostra).

Finalment, el butlletí serà massa controlat per les entitats com per facilitar la renaixença d'una anterior actuació.

No ens enganyem; el país canvia i hi ha coses que no es poden repetir.

Per tot això, desconectat de qualsevol forma de pensar i perquè a Sarrià no hi ha gaires coses que es puguin recuperar històricament, demano que el títol del nou butlletí sigui CARRILET.

JOAN VILA

* * *

Amics:

Estem en un moment de recuperació de valors i d'identitats.

Intentem donar el seu primitiu nom a places i carrers, volem retornar al genes de la cosa per retrovar les vertaderes arrels.

A Sarrià sempre hi han hagut moviments culturals que han marcat el pas de la història, però són pocs els que ens han deixat per escrit constància de les seves inquietuds de renovació. Un d'ells fou el grup que va portar endavant la revista Carrilet, que sortí a la llum pública durant uns anys, amb uns esforços i treballs que qualsevol persona que els seguia un xic de prop no pot negar.

El nom que optaren ja formava, sens dubte, part de la nostra història cultural.

Carrilet també fou un nom optat per la nova sala d'Art, que s'obra periòdicament al públic, a Sarrià de Ter

Carrilet també va servir per donar nom a un carrer del nostre poble.

Carrilet és el record del pas del tren petit en direcció a Banyoles pels nostres carrers.

Davant la nova revista, molt benvinguda a Sarrià, no s'hauria de dubtar sobre el seu nom: CARRILET representa molt bé Sarrià.

Cada època té la seva pròpia expressió i opta pels mitjans al seu abast, el que val és el contingut, i aquest ve donat pels homes que la formen.

Endavant i ànims.

RAIMUNDA

* * *

Benvolguts redactors i membres de la revista POBLE:

Com a membre del consell de Redacció de la mateixa revista vull expressar el meu desig d'assabentar el nostre públic lector dels meus motius de desacord per la nomenclatura de la revista. Vull expressar en definitiva la meua explicació de vot, envers el nou nom de la revista. El meu vot en pro del nom POBLE és totalment negatiu, puix jo també era favorable al nom de CARRILET, sense que aquest anés vinculat al que darrerament fou la revista del mateix nom. Considero escaient el nom de CARRILET per la seva tasca portada a terme en èpoques difícils, perquè és un nom vinculat a Sarrià i el Pont Major, recorda l'antic ferrocarril que tenia aquest nom popular. Crec que la gent no hauria d'haver vist tants lligams amb el que darrerament fou la revista CARRILET.

Acceptant el joc més o menys democràtic que s'ha portat per la qüestió del nom no sembla que ens quedi cap més alternativa, pels qui havem defensat el nom CARRILET.

La present notificació és exclusivament per a clarificar posicions i assabentar els nostres lectors que no tothom està d'acord amb el nom de la Revista, la qual cosa no vol dir que no estigui d'acord amb la tasca que portem a terme els qui fem la revista, ans al contrari des d'ací vull encoratjar aquest lloable treball. Visqueu molts anys en pro de les tasques de la Cultura Catalana.

JOSEP BRUGADA

ATENCIÓ

La revista "POBLE" recorda a totes les entitats que aquesta es oberta a tothom qui vulgui donar-nos algun escrit o alguna opinió. Les entitats que vulguin ésser col.laboradores i que vulguin lliurar-nos algun escrit es poden posar en contacte amb la Redacció.

Contactes amb Coordinació, GUILLEM RAMOS I CATÀ, les cartes i escrits s'han de lliurar abans de l'acabament del mes en curs.



Angel Vidal i Roqueta

Ctra. Mas Prat - Tel. 84
SANT GREGORI (Girona)

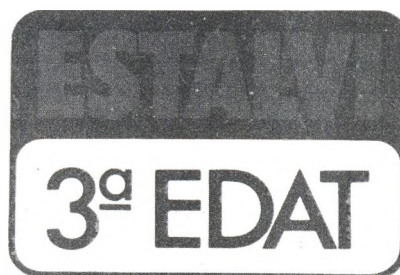
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS D'AIGUA, GAS, ELECTRICITAT I CALEFACCIÓ

Josep Pla i Oliveras

Avda. de França, 125 - Tel. 21 33 29
SARRIÀ DE DALT (Girona)



**PER A BANCA
CATALANA
LA "TERCERA
EDAT" ÉS
LA PRIMERA**



BANCA CATALANA

perruqueria
ANGELA



àngela blàzquez i boya

plaça tomàs borau, n.º 4 baixos - telèfon 21 84 08 - pont major - girona



BANCO DE SANTANDER

Fundado en 1857

C/. Pont Major, 106
Tel. 20 72 50
PONT MAJOR

Construccions - Fusteria JOAN BRUGADA

Major de Sarrià, 25 - Telf. 20 73 18

SARRIÀ DE TER

BB

Libreta de ahorro del
BANCO DE BILBAO

*¡ un mayor
rendimiento!*

*¡ una máxima
seguridad!*

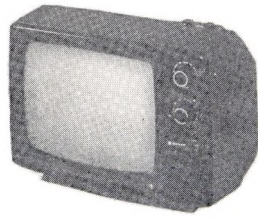
servicio
total

Aprobada por el Banco de España con el n.º 7288



BANCO DE BILBAO

Desde 1857



Electrodomèstics

LLUÍS RIBAS

- * ELECTRODOMÈSTICS
- * OBJECTES DE REGAL
- * JOGUINES

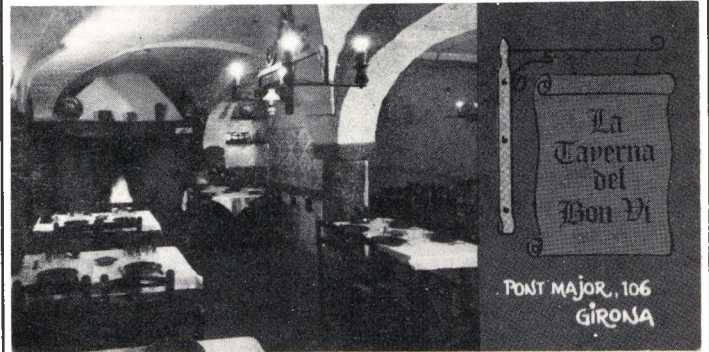
Major de Sarrià, 87, 89 i 91 - Telf. 20 72 07
SARRIÀ DE TER

La Taverna del Bon Vi



Restaurant = Bar

PLATS TÍPICS DEL PAÍS



Pont Major, 114 - Telf. 21 36 84 - GIRONA

RECANVIS GIRONA
SUBMINISTRES EN GENERAL PER A L'AUTOMOBIL *

Ronda Ferran Puig 23
Telfs. 20 44 69 - 2 línies
21 34 00 - 21 34 04
GIRONA

BAR-RESTAURANT

CASA PILAR

Carrer Pont Major, 124 - GIRONA

**MÉS A PROP DE VOSTÈ
I A MILLOR PREU...**

Alimentació Nadal

"CALA LLUCIETA"

...els ofereix les seves seccions



C/ MAJOR 111

TEL. 20 73 60

SARRIÀ DE TER - GIRONA

Som part de la Cultura Catalana



El 1904, any del naixement de "la Caixa", Prat de la Riba, un dels seus fundadors, publicà la seva obra «La Nacionalitat Catalana».

Anys més tard, Pompeu Fabra, conseller de "la Caixa", donava a conèixer el seu «Diccionari General de la Llengua Catalana».



Avui, les aportacions de "la Caixa" assoleixen un extens camp que va des de la Literatura al Teatre, passant per la Pintura, la Música, la Fotografia, etc.

Amb legítim orgull podem dir que cap mena d'expressió cultural del poble català ens és aliena. Perquè som part d'aquesta mateixa cultura. La catalana. La nostra.